PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 2 — SAYI : 13 30 AĞUSTOS 1978 SİYASİ GAZETE FİYATI : 500 KURUŞ

FETHİ DEMİR
(1956 — 17.8.1978)

Parababaları düzeninin sadık bekçisi faşist cellatlar FETHİ DEMİR YOLDAŞı katlettiler

Acımız büyük : Fethi Demir yoldaşı yitirdik.

Parababalarının kiralık katilleri faşist caniler 17.8.1978 günü saat 12.30 da kahpece bir pusu kurarak Fethi'yi katlettiler.

Fethi yoldaş, Konya'nın kenar semtlerinden Aydoğdu mahallesinde yüreğiyle, bileğiyle faşistlerin korkulu rüyasıydı. O'nun varlığı Aydoğdu mahallesinde devrimcilerin etkinlik kurmalarına büyük bir olanaktı.

(Devamı Sayfa 15 de)

TÖB - DER KONGRESİ SOLDAKİ DAĞINIKLIĞIN AYNASI OLDU

TÖB-DER'in 4. Olağan Genel Kurulu 21.8.1978 günü toplandı. Soldaki gurupların çoğunluğunun katıldığı genel kurulda ilk gün **Sahte TKP - TIP - CHP ve DDKD** eğilimli guruplar ortaklaşa aday göstererek divanı ele geçirdiler. Buna karşılık diğer guruplar çoğunluk olmalarına rağmen tek bir divan üzerinde anlaşamamışlar, **Devrimci Yol** tek başına aday olurken, diğer tüm devrimci guruplar **Devrimci Derleniş** görüşündeki divan başkanadayını desteklemişlerdir. Oyların böylece bölünmesi sonucu divanı ele geçiren sahte TKP, toplantıdan önce salonun önüne yığılmış İGD' lilerle delegelere baskı yapmaya yeltenmiş, fakat delegelerin tepkisi üzerine bu girişim engellenmiştir. Divanın taraflı tutumu, FİSE Genel Sekreterinin polisçe aranmasına göz yumması ve her türlü provakasyon ihtimali karşısında kongrenin 3. günü devrimcilerin ittifakı sonucu divan düşürülerek, yeni ortak bir divan oluşturulmuştur. 277 oya karşılık 349 oyla düşürülen divan görevde kalmakta direnmiş, zabıtları tahrif ederek mahkemeye başvurmuştur. Mahkeme kararı gelinceye kadar Genel Kurul sonuçlanmış ve **Devrimci Yol - Kurtuluş - TSIP - Özgürlük Yolu** ittifakı diğer gurupların da desteğini alarak tek liste halinde seçime girmiş ve kazanmıştır. Ancak, bu davranış sadece kelle hesabına göre bir ittifak olmaktan ileri gidememiş, ittifakın sağlanmasında ilkeler sözkonusu olmamış, tek «ilke» yönetim organlarının paylaşılması olmuştur.

Türkiye solunun alabildiğine dağınıklık içinde bulunduğu, Proletarya Partisi ve Devrimci Güçler Cephesinin yokluğunun yarattığı gurupiar anarşisi ortamında yapılan bu kongre bir bakıma sol gurupların TÖB-DER içinde resmi geçidi oldu. **Devrimci Derleniş** dahil kongreye 21 gurup katıldı.

TÖB-DER Genel Kurulunun toplanmasından aylarca önce her türlü yolu deneyerek ve tüm olanakları seferber ederek yönetimi kazanmak isteyen **sahte TKP** yanlısı **(Birlik Dayanışma)** ekibi devrimcilere karşı **CHP - TİP** ve **DDKD** ile ittifak yaptı. Bu durum karşısında kongrede devrimciler tarafından yakalanması gereken moment : açıklanan sağ ittifaka ve özellikle ihanet sosyalizminin temsilcisi **«Birlik Dayanışma»**ya karşı Türkiye toprağında kendi başı ile düşünen ve davranan sol grupların ilkeli ittifakı idi. Nitekim **Devrimci Derleniş'**çi Öğretmenler bu ana halkayı yayınladıkları bildiride ve guruplarla yaptığı görüşmelerde açıkça ortaya koydu.

Bu açık gerçeğe rağmen **Devrimci Öğretmenler Gurubu** (D. Yol) sadece kongrede gücünü kanıtlamak (sanki başka yolu yokmuş gibi) ve böylece ittifakta pazarlık yapabilmek için her türlü provakasyonun beklendiği ortamda divanı ve dolayısıyla kongrenin geleceğini tehlikeye atarak diğer guruplarla anlaş-

(Devamı Sayfa 2 de)

TOPLUMA KARŞI «TOPLUMSAL ANLAŞMA»

Geçen ayın Türkiye İşçi Sınıfı açısından en önemli olayı **«Toplumsal Anlaşma»** adı verilen olaydır. Türk-İş'in genel başkanı gangster sendikacı **Tunç** ile «Halkçı» (artık halk düşmanı yüzü iyice sırıtan) **Ecevit** arasında yapılan bu anlaşma : **«demokratik çalışma yaşamı», «refah», «ekonomik kalkınmayı güçlendirme» «işçi haklarının korunup güçlenmesi»** v.b. v.b. gibi işçici görünen sözlere rağmen, Işçi Sınıfımızın şimdilik hiç değilse büyük bir kısmının (Türk - Iş üyelerinin) Finans - Kapitale toptan satışını simgeliyor.

Daha **«Toplumsal Anlaşma»** metni söze başlarken işçi düşmanlığını en hinoğlu hince işliyor : «... başta köylüler olmak üzere tüm halkın gelişme nimetlerinden hakça yararlanması sağlanmadıkça, toplu sözleşmelerle yalnız işçilere sağlanacak maddi olanakların işçilere de mutluluk getirmeyeceği..» söyleniyor. Böylece köylülerin ve diğer çalışanların yoksulluklarının nedeni, işçilerin ücretlerini artırmalarıymış gibi konuluyor. Finans - Kapitalin bu, ezeli yalanıyla köylülerin işçilerle çıkar çatışması olduğu yutturulmak isteniyor. İşçilerle köylüler arasına Çin Seddi çekilmeye çalışılıyor. Fakat parababaları düzeninin yarattığı Işsizlik - Pahalılık Cehenneminde yanan tüm halkımız kendiliğinden de olsa bu vurgun ve çapula karşı uyanıyor. Uyanacak.

Yine «Toplumsal Anlaşma»da dikkati çeken bir diğer nokta da; **«işçilerin üretim faaliyetinin yönetim ve sorumluluğuna katılması, yatırımların arttırılmasına katkıda bulunmaları..»** Bunlar nasıl hayata geçecek? O da belli : «bir fon kurulacak.» Öyle diyor «Toplumsal Anlaşma».. Bu fonların, sandıkların, dolapların ise ne anlama geldiğini bilmiyen var mı? İşte SSK kesintileri, Finans - Kapitalce sermaye olarak kullanılıyor. O yetmiyor. IYAK kurulmak isteniyor. IYAK'a benzer MEYAK'ın (Memur Yardımlaşma Kurumu) ise; kanunu yok, kesintisi alınır. Biriken milyarların hangi parababalarının kasalarında, sermaye olduğunu ancak bilen biliyor.

(Devamı Sayfa 13 de)

Antalya'da Sınıf Mücadelesi yükseliyor

Geçtiğimiz günlerde Antalya işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesi açısından hareketli günler geçirdi. Zeki Alakavuk adlı patrona ait elbise dikimhanesine çalışan 80 işçi arkadaşımızın ve Sanayi Sitesindeki TORNA-BİRLIK adlı işyerinde çalışan 60 işçi arkadaşımız yine YEM ABRIKASI inşaatında çalışan 25 işçi arkadaşımızın başlattıkları direnişlerden çıkarılacak önemli dersler vardı.
şaatında çalışan 25 işçi arkadaşımızın başlattıkları direnişlerden çıkarılacak önemli dersler vardı.

Meseleye işçi sınıfı mücadelesinin ekonomik ve politik duraklarından hareket ederek bakacak olursak; her işyerinde mücadelenin grev veya örgütlü direnişler değilde, dağınık

(Devamı Sayfa 2 de)

TÖB-DER Kongresinden Devrimci Derlenişçi Öğretmen Grubunun Bildirisi

DELEGE ARKADAŞLAR,

Halkımıza yönelik faşist saldırıların kitle katliamlarına dönüştüğü, TÖB-DER'li öğretmenlere yönelik cinayetlerin arttığı, enflâsyon-devalüasyon dolayısıyla işsizlik ve pahalılık kanserinin katmerleştiği bugünlerde, başı Finans - Kapitalce bağlanmış olan sözde Umut iktidarı, «sağa da, sola da karşıyız» köfüğüyle Faşizm karşısında güya aciz kalırken 4. olağan genel kurulumuz toplanmış bulunmaktadır.

Faşizme ve Emperyalizme karşı dövüşen devrimcilerimiz ise bugün alabildiğine dağınık olup Israil önünde Arap devletlerine benzemişlerdir.

Ulkemizde bugün işçi sınıfının siyasal örgütü (proletarya partisi) yoktur. Buna bağlı olarak Finans-Kapital saldırılarına karşı olabildiğince genişliğine devrimci güçler cephesi de kurulamamaktadır.

Böylesine bir cephe içinde yer almak durumunda olan TÖB-DER ve diğer yığın örgütleri işlevlerini bugün proletarya partisi öncülüğünden yoksun oldukları için yerine getirememektedirler. Bir türlü parti ve cephenin diyalektik ilişkisi ve ayrılmazlığı kavranamamaktadır. Ayrıca parti yokluğu ve siyasal ilkellik (grupçuluk) tüm yığın örgütleri gibi TOB-DER'e yansımakta, grupçu tavırlarla örgüt yönetimine tünemek ve parsa toplamak için her yol mübah görülmektedir.

Türkiye öğretmenlerinin demokratik kitle örgütü TÖB-DER, sendikalaşma uğraşının yoğunlaşacağı bu dönemde GRUPÇULUK hastalığının sancılarını en acı biçimde çekmektedir. Gruplar arasında ilkeler değil bezirgân pazarlığı sürmektedir.

Ustelik TÖB-DER bugün, her ortam ve yerde birbirlerini düşman ilan edip birbirlerine karşı silâhlı saldırıya girişmekten bile çekinmeyen iki süper oportünizmin temsilcilerinden IHANET SOSYALIZMI'nin bölücü, bozguncu sağ saldırısı ile karşı karşıyadır. Örgütümüz içinde adına **«Birlik-Dayanışma»** diyen bu grup yönetime gelmek için her yolu geçerli saymaktadır. Istanbul ve Adana şubelerinde örgüt ve tüzük tanımayan, İÖSSY Sandığında faşistlerle işbirliğinden dahi çekinmeyen bu siyaset, şimdi devrimcilere karşı kendilerine «Halkçı Eğitimciler» diyen sözde sosyal demokratlarla pazarlık sonucu ittifak kurmuştur. Bu ittifak gizliden gizliye Finans-Kapital tarafından desteklenmektedir. Birbirine karşıymış gibi görünen iki siyasetin bu ittifakı bizleri yanıltmasın. Oynanan **oyun;** Türkiye toprağında dövüşen devrimci grupların derlenişiyle sağlanacak olan gerçek proletarya partisinin reorganizasyonu (yeniden örgütlenmesi)nu önlemek için sahte TKP'ye icazet vermektir.

Bu oyun iyi niyetli sosyal demokrat üyelerden gizlenmekte, bu arkadaşlar kündeye getirilmek istenmektedir.

Bu tehlike karşısında kongrede devrimcilere düşen görev, Türkiye sol ortamına deve kinlerini ve kan davalarını sokarak devrimci güçlerin gerçek bir devrimci parti ve cephe etrafında birleşmesini engellemek için hiçbir provakasyondan çekinmeyen iki süper oportünizm dediğimiz **Mao'cu CIA sosyalizmi** ile Doğu Berlin'li **Ihanet Sosyalizmi** sahte TKP'ye karşı mücadele olmalıdır.

Bunun için, Türkiye toprağında kendi başıyla düşünen ve davranan devrimci siyasetlerin TOB-DER içindeki temsilcilerinin, yönetim pazarlığı yerine yığın örgütlerinin işlevleri konusunda ilkeler çerçevesinde en geniş tabanlı birliğinin sağlanması zorunluluk haline gelmiştir.

Sorumluluk duygusu taşıyan devrimci gruplar bu zorunluluktan kaçamaz.

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!

DEVRİMCİ DERLENİŞÇİ ÖĞRETMEN

ANTALYA'DA

(Baştarafı Sayfa 1 de)

halde direnişler şeklinde başlaması hareket açısından birer olumsuzluktu.

Işçi arkadaşlarımızın ekonomik mücadele örgütleri sendikalarına üye olmadan, sendikal örgütlenme yapılmadan başlattıkları direnişler parasal destek yeterince olmadığı için güç şartlar altında sürüyor.

Bu aşamada TORNABİRLİK deki arkadaşlar MADEN-IŞ'e DIKIMEVINDEKI arkadaşlar TEKSTIL'e üye oldular. Bunun yanında inşaatta çalışan arkadaşlarımız kendi işkollarında örgütlenecekleri sendika bulunmadığı için sendikalı olamadılar.

Antalya'daki sendikalar ve demokratik kuruluşlardan bazıları harekete sahip çıkarak işçi arkadaşlara maddi ve manevi destek sağladılar.

Direnişlerin siyasal mücadeledeki yeri konumunda, her yerde gördüğümüz dağınıklık ve siyasetler anarşisi direnişlerin içerisindede vardı. Dernekcil davranışların yanında sendikaların tavrı daha olumluydu.

Devrimciler arasındaki bu dağınıklık ister istemez direnişteki işçi arkadaşlarımızıda olumsuz yönde etkiledi. Şu gerçek bir daha ortaya çıktıki işçi sınıfının mücadelesinde suyun başını kesen politikadır. Bütün politik mücadeleler gibi işçi sınıfının politik mücadeleside iktidar kavgasıdır. Her kavga gibi bu kavganında genelkurmaysız, örgütsüz verilemeyeceği çıplak bir gerçektir. Neyazıkki böylesine bir gerçeği bu gün Türkiye Devrimcileri yeterince görememektedir.

Iş böyle oluncada politik mücadeleye ba*ğımlı olan ekonomik ve ideolojik mücadelemiz* kısır kalmakta, çıkmaza girmekte kısacası «bir adım ileri iki adım geri» gitmektedir.

O halde gerçekten mücadelemizi sağlıklı sürdürmek istiyorsak bu uğraşlarımızın hepsini bünyesinde kapsayan işçi sınıfının iktidar savaş örgütü olan ploreterya partisi kurulma savaşına acilen girilmelidir.

Önümüzdeki biricik görev bizce budur.

KAHROLSUN FAŞIZM!..
YAŞASIN İŞÇI SINIFININ SAVAŞI YOLUNDAKI BIRLIK PAROLAMIZ!..

ANTALYADAN
DEVRİMCİ DERLENİŞÇİ İşçiler

Töb-Der Kongresi

(Baştarafı Sayfa 1 de)

maya yanaşmadı. Buna karşılık TSİP yanlısı merkez ekibinin **Demokratik Merkeziyetçi** kanadı delege sayısını olanğanüstü abartarak ve sonuna kadar **Halkçı Eğitimciler**le ittifaka göz kırparak görüşmelerin çıkmaza girmesinden aynı oranda sorumlu idi. Bu ekip için önemli olan, **Ilerleme**'ye karşı ilkeli ittifak değil, ne olursa olsun yönetimde kalmak ve bunun için her türlü ittifakı denemekti.

Ittifakın başlangıçta sağlanamaması sonucu **Ilerleme**'nin ittifak yaptığı guruplarla azınlık olmalarına rağmen divanı ele geçirmeleri ve kongre sırasında delegelere karşı IGD'lileri kullanmak istemelerinin sorumluluğu, daha sonra düşürülen divanın mahkeme yoluyla kongreyi çıkmaza sokma çabasının hesabı **Devrimci Öğretmen** ve **Demokratik Merkeziyetçiler** guruplarının omuzlarındadır.

Ilerleme yanlısı gurup ve bunlarla ittifak yapan CHP - TIP ve DDKD (Devrimci Demokrat Öğretmen) genel kurulun çoğunluk iradesine saygısız davranmış, topluca kongreyi terketmişlerdir. Daha sonra **İlerleme**'nin her türlü provakasyon çabalarını sezen CHP - TİP ve DDKD gurupları ittifakı dağıtarak her biri ayrı ayrı ve şekilsiz tavır içerisinde olmuşlardır.

Burada **DDKD (Devrimci Demokrat Öğretmen)** *gurubunun davranışı dikkat çekici olup* bir yandan **sahte TKP**'nin kuyrukğuna takılırken, diğer yandan sömürgeciliğin temsilcisi olarak suçladığı **CHP** ile ittifaktan faydacı siyaset amacıyla çekinmemiştir. Bilahare bu ittifak kongrede yenilince zikzak çizerek eleştirilerden kurtulabilmek amacıyla bağımsız listeyle seçime girmişler ise de takke düşmüş, kel görünmüştür.

Türkiye İşçi Sınıfının Partisi olduğunu iddia eden, **gerçek TKP**'ye ihanet ettikleri için ihraç edilmişlerden derleşik **İhanet Sosyalizmi sahte TKP**'lilerin savunucusu **Birlik Dayanışma** gurubu ise anti tezleri **CIA sosyalistleri (Maocular)** ile aynı yöntemleri kullanarak TÖB-DER içinde bölücü davranışlarını sürdürmüştür.

DISK yenilgisinden sonra umudunu TÖB-DER'e bağlayan bu gurup UDC örneğinde olduğu gibi sosyalistlere karşı CHP ile ittifakı temel politika olarak uygulamıştır. Karşısındaki sosyalist gurupları yok sayan, derlenişi baltalayan ve Türkiye soluna küfreden bu gurubun yukardaki politikası «İleri Demokrasi» anlayışının da göstergesidir. TÖB-DER'de yönetime tünemek için her yolu deneyen bu gurup çoğunluk iradesine karşı direnmiş, tüm yolları ve yöntemleri ile kongreyi çıkmaza sokmaya çalışmış, devam eden kongrenin durdurulması ve hatta iptali için zabıtları tahrif ederek mahkemeyi yanıltmış, Finans-Kapitalin icazet ve olanaklarını, hür (!) basının desteğini yanında bulmuştur. Örneği Tekstil Sendikası ve TOB-DER Istanbul Şubesi kongresinde görülen yöntemler bu grup tarafından yine denenmiş ve denenmektedir. Amaçları TÖB-DER'in gelişmesi değil, ne olursa olsun TÖB-DER'de yönetime gelmek ve demokratik öğretmen hareketini CHP'ye teslim etmektir.

«Devrimci Derlenişçi Öğretmen «kongre süresince iki süper oportünizme, CİA sosyalizmi MAO'culuğa ve İHANET SOSYALİZMİ'ne karşı sosyalistlerin birliği yolunda davranmıştır. Bundan böyle de gurubumuz örgüt sorumluluğu içinde bu gurupların her türlü pro*vakasyonuna karşı devrimcilerin birliğini* savunacak parti öncülüğünden yoksun bulunduğumuz ve grup anarşisinin egemen olduğu bu ortamda yönetimde herhangi bir gurupçu ve tasfiyeci tavıra karşı mücadelesini sürdürecektir. TOB-DER içinde yönetimde olsun olmasın var olan diğer gruplar da ve özellikle yönetimde bulunanlar da aynı sorumluluğu duymak zorundadırlar. Yaşasın Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı yolunda mücadelemiz!

Yaşasın TÖB-DER'in birliği!
FAŞIZME KARŞI YA BİRLEŞMEK
YA ÖLÜM.

Devrimci Derlenişçi Öğretmen Grubu

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM

MAOCU BOZKURT
BOZKURTLAR
Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir
FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

(XIII)

SAHTE TKP KURUCULARI, GERÇEK TKP'DEN ATILAN HAİNLERDEN DERLEŞİKTİR

Kıvılcımlı Usta'nın Brejnev'e Mektup'unda da açıkça koyduğu gibi, sahte TKP kurucuları (zaten tümü aynı toptan kesmedir) gerçek TKP'den kovulan hainlerden derleşiktir. Bunlardan özellikle adı ünlü üçünün ihanetlerini bir kez daha göze batırmaktan kaçınmayalım:

1 — Zeki Baştımar (Yakup Demir) : 1960'larda Moskova'da kurulan sahte TKP'nin genel sekreteri olmuş ve ölünceye kadar bu makamda kalmıştır. Bu kişi 1951 tevkifatında çökmüş, birinci şubede teşkilat sekreterliğini yaptığı partinin bütün sırlarını ele veren 173 sayfalık bir ifade vermiştir. Bu ifadenin niteliği hakkında somut bir bilgi vermek için ifadeden, bazı bölümler aktaralım :

«Dağılmış olan parti teşkilatını ben topladım ve faaliyete geçirdim. Bu faaliyete karşı aleyhtar bir cereyan olduğunu evvelce söylemiştim. Bazı eski komünistler hapishaneden çıktıktan sonra onlarla da yani Reşat, Mihri, Halil ve Ahmet ile de görüştüm.

«Ahmet bir defa kati olarak yanaşmadı ve fikir söylemedi. Diğerleri aleyhte cereyanın doğru olmadığını söylediler. Reşat faaliyete katılmak hakkında sarih bir fikir ileriye sürmedi. Münferiden yaptığım bu temaslardan sonra ayrıca birkaç kişinin biraraya gelerek bu işi birlikte görüşmemiz lazım geleceğini düşündüm. Ve bir gezinti hissi vermek üzere Ahmet hariç diğerlerine söyledim. Kabul ettiler ve tarihini şimdi hatırlamadığım bir günde Yenimahalle'de buluşmuştuk. Ay yarışları sahasını da geçtik. Yoldan ayrıldık, küçük bir ağacın altına oturduk. Burada ben, Reşat, Mihri ve Halil olmak üzere dördümüz idik. Ben bu fırsattan istifade ederek orada, 1949 dan sonra Parti'nin dağılmış olduğunu, bu vaziyet karşısında bana bir vazife düştüğünü ve bu vazifenin de dağılmış Parti'yi yeniden toparlamak olduğunu söyledim. Bilahare İstanbul'a bu maksatla geldiğimi, bazı temaslar yaptığımı, fakat tamamıyle aksi bir cereyanla karşılaştığımı ve bu şartlar altında iş görmenin güç olduğunu anladığımı, buna rağmen bu güç şartlar içinde faaliyete geçtiğimi, isim zikretmeyerek, birkaç vilayette teşkilat kurulduğunu (İstanbul'da) bir vilayet komitesi kurulmuş olduğunu söyledim. Hamdi Beyin sorması üzerine İzmir ve Ankara vilayetlerini de Hamdi beye söyledim. (Adı geçen «Hamdi Bey», «Parmaksız Hamdi» lakabıyla tanınan, İstanbul Birinci Şube Müdür Muavini Hamdi Özdemir'dir)

«... Orada bu mevzu üzerinde (yani İstanbul, İzmir, Ankara vilayetlerindeki teşkilatlar mevzuu üzerinde) münakaşa yaptık, hepsi bu faaliyeti tasvip eder göründüler. Yalnız Mihri bazı kimselerin bu faaliyete aykırı oldukları düşüncesiyle büsbütün onları bir kenara atmamak gerektiğini, legal sahalarda onlardan faydalanmak icap ettiğini söyledi. Fakat şimdi hatırladığıma göre bunu orada değil, Mihri ile başka bir konuşmamda bana söylemişti. Neticede ben Türkiye Komünist Partisi Ana Prensipleri başlığı altında hazırlamakta olduğum yazının notlarına istinaden nazari kısımlar üzerinde konuşmalar yaptık ve münakaşa ettik. Ondan sonra, Mihri ile benim daha sık temas etmem hususunu Mihri ile konuştum. Diğerleri de konuşmamızı dinlediler. Bundan maksadım bu konuşmayı onlardan gizli yapmadığımızı anlatmak içindir...» (Türkiye Komünist Partisi İlk Tahkikat Dosyası, Zeki Baştımar'ın ifadesi s. 560-567 Aktaran Mihri Belli TKP'nin Tarihsel Konumu s : 147-148)

Sahte TKP'nin bir numaralı sorumlusu Laz Zeki Baştımar, işte bu paralelde tam 173 sayfa okur Birinci Şube Müdür Muavini «Hamdi Bey»in önünde. Mübarek sanki bülbül olmuştur dört sopa yiyince. Ve örgütle ilgili bildiği, duyduğu, sezdiği ne varsa hepsini kusar polis önüne.

Laz Zeki'nin gerçek TKP'ye yaptığı ihanet bu kadarla kalsa belki bir dereceye kadar hoş görülebilir. Çünkü insan, demek ki bu adamın çapı (direnci) bu kadarmış, işkenceye dayanamayıp çözülmüş, olur ya her insan işkenceye dayanamaz diye düşünebilir. (Tabii böyle bir insanın örgüt adamı olamayacağı da artık tartışılamaz) Yani böyle bir insan örgütten atılmakla birlikte, hatasını ve haddini bildiği sürece bir sempatizan olarak kalabilir ve kendisinden ancak bu çerçevede yararlanılabilir. Fakat Laz Zeki'nin ihaneti sadece bu değildir. Onun sağ kolu olan ve onun önerisiyle İstanbul il Sekreterliğine getirilen M. Tevfik Dilmen»in de ajan olduğu ortaya çıkar ve tevkifattan çok kısa bir süre sonra serbest bırakılır. Zeki'nin ifadesinde açık bıraktığı birkaç eksik gedik de ajan Tevfik Dilmen tarafından doldurulmuş olur. Sonra Zeki Baştımar bir MAH (o zamanki MİT) subayı ile ilişki kurar ve görüşmeler yapar. Bu görüşmeler ancak tevkifattan sonra askeri mahkeme oturumlarında açığa çıkar. Kıvılcımlı Usta, bu meseleyi şöyle dile getiriyordu : «1951 tevkifatı sırasında, Zeki'nin kendisi o zamanki, Dr. Şefik, Reşat gibi vb, vb, parti sorumlularınca birçok provakasyonları ve bir MİT subayı ile yaptığı ve askeri mahkeme oturumlarına dek sakladığı gayri makbul temasları nedeniyle Parti'den atılmıştı.»(Brejnev'e Mektup)

İşte gerçek TKP'ye bu denli ihanetler eden Laz Zeki, Türkiye'de artık, değil sosyalist geçinmek, kimsenin yüzüne bile bakacak durumunun kalmadığını, kendisini tanıyan her sosyalistin, her karşılaşmada yüzüne tüküreceğini bildiği için, hapisten çıkar çıkmaz bir yolunu bulup Moskova'ya sıvıştı. İyi biliyordu ki zaman ve uzak mesafeler pek çok şeyi unutturabilirdi. Sonra kendisi gibi, kendinden yıllar önce ihanet ettiği ettiği için Partiden atılan hainler (Laz İsmail ve Şair Nazım) Moskovada Sovyet yöneticilerinin hınk deyiciliğini yapmak şartıyla, hem sosyalist sayılabiliyorlar, hem de Sovyet Proletaryasının yarattığı emekleri yiyip - içip «vakıf handa abdal yatırca» yan gelip yatabiliyorlardı. Böylece bedavadan hem sosyalist sayılıp, hem de «bey gibi» yaşamak varken neden Türkiye'de dursundu?

Bu düşüncelerle Moskova'ya tüyen Laz Zeki orada umduğundan da fazlasını buldu.

2 — Şair Nazım Hikmet Ran :

Troçkist olduğundan ve 1929 yılında Pavli Adasında yapılan «Troçkist Muhalefet Kongresi»ni düzenleyenlerden olduğu için gerçek TKP'den atılmıştır. Bu gerçekliği Araştırman Mete Tunçay'da kabul eder ve şöyle belirtir :

«... Nazım partilidir ve çok geçmeden parti içinde Şefik Hüsnü'cü Merkez Komitesine karşı muhalefete geçecek, 1929 yılında Pavli Adasındaki (İstanbul - Pendik) Muhalefet Kongresine katılacak, Komüntern'in «Troçkist - Polis Muhalefeti» diye nitelediği bu harekette direnmesi yüzünden — ancak yıllar sonra dönebilmek üzere — TKP'nden çıkarılacaktır. «(Mete Tunçay 1927 Komünist Tevkifatı, Birikim Yayınları s. 27)

Mete Tunçay, küçükburjuva araştırmacı olduğundan gerçek TKP Tarihini diyalektik bir bütünlük içinde değerlendiremiyor. Nazım'ın ve Sahte TKP'nin iddialarına kanıyor ve «— ancak yıllar sonra dönebilmek üzere — TKP'den çıkarılacaktır» diyerek, Nazım'ın «yıllar sonra» da olsa TKP'ne geri dönebileceğini sanıyor ve öyle yazıyor.

Çünkü Nazım'ın kendisi de dolaylı bir şekilde de olsa; son şiirlerinden birinde, gerçek TKP'den kovulduğunu «Partimden koparmağa yeltendiler beni, sökmedi» diyerek ağzından kaçırıyor. Tabii, kendisi gibi hain kaçaklarla birlikte Moskova'da Sahte TKP'yi kurunca ve onu gerçek TKP'nin devamıdır diyerek Sovyetler Birliği yöneticilerine yutturunca Partiden kovuluşu için «sökmedi» diyebiliyor. Hani bir an için, pek haksız da sayılamaz. Çünkü; bugün için, Türkiye Parti ve Proleter Mücadele Tarihini, SBKP (B) yöneticilerine başaşağı gösterebiliyorlar. Yani geçmiş mücadelenin gerçek önderleri ve savaşçıları alta düşmüş, kendileri gibi hainlerse üste çıkmış durumda bulunuyor. Fakat bu geçici bir durumdur, elbette gerçeklikler ortaya serilecek ve herkes Parti Tarihi ve Türkiye İşçi Sınıfı önünde layık olduğu yere oturtulacaktır.

Biliyoruz, aynı konuda Kıvılcımlı Usta'da şöyle diyordu Brejnev'e Mektubunda :

«(1925 - 1950 yılları) Nazım Hikmet Ran (Şair) : Her rastlayışında en gösterişli sıcak boynuma sarılmalarla beni öpüyordu. Çünkü, 1950'ye dek kendisi partiden püskürtülüp atılmış bulunuyordu. Bununla birlikte Nazım sağcı kinlerini bilemekten kendisini alamıyordu.»

1951'de, Nazım'da benzerleri gibi soluğu Moskova'da aldı.

3 — İsmail Bilen : 1929 yılı İzmir tevkifatında poliste çözülüp çöken ve bu yüzden partiden atılan bir haindir. Laz İsmail'de 1933 yılı cezalar sona erer ermez, diğer ikinci kategori arkadaşları gibi Moskova'ya sıvıştı. Yine bu konuda, biliyoruz, Hikmet Kıvılcımlı, Brejnev'i şöyle uyarıyordu :

«Laz İsmail (Marat) : O **«Halk dostu»** kürkünü giyinir ama Marat'ın kalbi bu postun içinde barınamaz.

«1929 yılı İzmir Davası. İsmail, Laz postunu kurtarmak için polisçe illegal TKP'nin MK' nin sorumlusu olarak Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın «Komüntern» kararı ile Laz Ismail'i parti komitesinden attığını hikâye etti.

«Bu namussuzca sözle savunma en kanlı polis işkencelerini Dr. Hikmet ve arkadaşları üzerinde şiddetlendirmekten başka bir şeye yaramadı. Ahmakça provakasyonlarına rağmen Laz Ismail'de mahkûm edildi.

«Cezalar sona erer ermez eski adeti üzere, Laz Ismail Moskova'ya sıvıştı. Iyi biliyordu ki zaman ve büyük mesafeler her şeyi unutturur.»

1960'lara dek, «Allahtan sağlık, Sovyetlerden aylık»la asalakça geçinen bu hainler çetesi, **1960'larda Türkiye Devrimci hareketine karşı, geçmişte yaptıkları ihanetler yetmiyormuş gibi, yeni bir provakasyona daha giriştiler : Sahte TKP'yi örgütlediler. Onlara, bu son provakasyonlarına girişme cesaret ve gücünü veren nedenleri şöyle maddeleyebiliriz :**

1 — 1920'de kurulan gerçek TKP, 1960' larda dağılışa uğramış, örgütlü mücadelenin yerini kaos almıştı. Bu anarşi ortamında herşey kapanın elinde kalabilirdi. Ve bu anda geçmiş mücadeleye ve onu yürüten partinin adına sahip çıkarak yapılan bir zuhurat belki tutabilirdi. Tutma (başarılı olma) şansı vardı, hiç değilse denemeye değerdi.

Işte Türkiye devrimci hareketinin 1960' larda içine düştüğü bu önemli zaaf — partinin dağılışa uğraması — Moskova'daki kaçaklara ilk fırsatı verdi ve onların zuhuratına zemin hazırladı.

2 — Döneklerin sayıları bir hayli artmış, kendilerini merkez ilan etmeye yetecek duruma gelmişti. Özellikle iki Lazla Şair birarava gelmiş, sacayağını kurmuşlardı.

3 — 27 Mayıs Politik Devriminin getirdiği klasik burjuva demokrasisi bile olmayıp, onun ancak suyunun suyu olabilen biçimcil veya uyduruk demokrasi, uyduruk da olsa Türkiye'ye yeni bir ortam getirmiş ve bu ortamda geniş yığınlar sosyalizme girmeye başlamış, sosyalist hareket henüz aydınlar hareketi karakterinde de olsa bir yığın hareketi olma niteliğine kavuşmuştu.

Bu durumda Sovyet yetkilileri bu aylaklar sürüsüne «siz de herkes gibi gidin, ülkenizde dövüşün! Eskiden Türkiye'deki baskı ve zulümden kaçtık diyordunuz, şimdi ise Türkiye'de sınırlı ve biçimcil de olsa demokratik bir ortam var. Ve geniş kitleler kavgaya katılıyor. Siz de burada yatacağınıza, gidip ülkenizde dövüşün!» diyebilirdi. Böyle bir öneri ise hain kaçaklar için ölümlerden ölüm beğenin anlamına gelirdi. Çünkü onlar Türkiye'deki mücadeleden düştükleri için, sıfırı tükettikleri için kaçıp oraya sığınmışlardı. Onlarda Türkiye'de dövüşecek yürek de, enerji de yoktu. Kaldı ki onların zaten Türkiye Devrimci Ortamına çıkacak yüzleri kalmamıştı. Hareket, daha doğrusu kendileri, kendi elleriyle alınlarına hain damgasını vurmuşlardı. Bu yüzden, onlardan, Türkiye'ye dönmelerini ve devrimci kavgaya katılmalarını istemek, onlar için hayattaki işkencelerin en korkuncuna katlanmalarını istemek demek olurdu.

O zaman gelebilecek **böyle bir önerinin** yolunu tıkamanın ve yaratılması muhtemel bir cehennemden kaçınmanın en garantili yöntemi : kendilerini TKP ilan etmeleri olurdu. Öyle **yaptılar. Artık kendileri 50 yıllık mücadelenin deneyinden geçmiş, çelikleşmiş,** yiğit ve büyük (!) liderlerdi. Elli yılda yetişmişlerdi. Yani kendileri gibi liderler az bulunur, kolay kolay da yetişmezdi. O yüzden onların Türkiye' ye dönmelerini istemek, onların değerini (!) bilmemek olurdu. Türkiye'deki kahırlı, **nankör** mücadeleyi yapacak enayiler (!) sürüyle bulunabilirdi nasıl olsa. O zaman Türkiye'deki akılsızlar (!) **dövüşür onlar da Moskova veya Berlin'de dövüşenler adına ahkâm keserler,** uluslararası toplantılara katılırlar vb. büyük işlerle uğraşırlardı.

Kaçakların, kendilerini Sahte TKP ilan etmeye zorlayan nedenlerden biri de bizce budur.

4 — Tabi bu arada, Sahte TKP döneklerinin manda tezeğinden iri dolmalarını kolayca yutan, SBKP yöneticilerinin olumsuzluklarını da atlamamak gerekir. Çünkü SBKP yetkililerinin ellerinin altındaki tozlanmış III. Enternasyonal Dosyaları ve komşuları Türkiye'deki devrimci hareket üzerine azıcık bilgileri olsaydı, hainler çetesinin niteliğini kolayca tanırlar ve onların Sahte TKP zortlatarak Türkiye Proletarya Hareketi üzerine alçakça oyun oynamasına göz yummazlardı. Yazıkki SBKP yetkilileri kendilerinden beklenen sorumluluğa yaraşır bir davranış koyamamışlar ve döneklerin oyununa gelmişlerdir. Bu durum Sovyetlerin Türkiye'deki devrimci hareket hakkında pek az bile bilgilerinin olmadığını gösterir.

Döneklerin kendilerini TKP diye ilan edebilmelerinin bir nedeni de SBKP yöneticilerinin bu zaafı, daha doğrusu : «en bürokratça zihin tembelliğinin otomatizmi» içinde bulunmalarıdır.

Işte yine bu dört nedenden dolayı kaçak muhacirler, zuhurat fırsatı, cesareti ve gücünü bulabilmişlerdir.

Sahte TKP'nin kuruluş serüveni ve şeflerinin kimlikleri özetçe bundan ibarettir.

SAHTE TKP'NİN GERÇEK TKP ÖNDERLERİNE ATTIĞI PİSLİKLER :

Moskova'da kendilerini TKP ilan eden ve bu namussuzca zuhuratlarını Sovyet yöneticilerine de yutturan hainler çetesi, kazandıkları geçici başarılarını sürekli kılabilmek; en azından yaşadıkları sürece, içinde bulundukları arpalıktan kovulmamak için iki aşağılık davranışta bulunmaya zorunlu idiler :

1 — Sovyet Yöneticilerine karşı uşakça - kölece - dalkavukça göstermelik bir sadakat ve bağlılık.

Kaçaklar böyle davranacaklar, özbeöz Sovyetik görünecekler ki, Sovyet liderleri, bunları sempatik bulup, güven duysun, geçmişlerini araştırmasın ve gerçek kimliklerini öğrenmesin. Çünkü Sovyetler Birliği, nasıl bugün için onların velinimeti, ya da ekmek kapısı ise yarın da eğer Türkiye'de bir devrim olacaksa, onlara göre, bu devrimi yapacak, ve onları hazır iktidar koltuğuna oturtacak olan yine aynı Sovyetler Birliği, daha açığı Sovyet Kızılordusudur.

Kıvılcımlı Usta'nın **dediği** gibi : «Onlar, o **«yukarının»** tehlikeli **«endüstri şövalyeleri», kendi ülkelerinin loş yuva delikleri içinde,** yahut parıl parıl evrensel mikroları önünde alımlı çalımlı, Kızıl Ordu süngülerinin kendilerini hak edilmemiş bir iktidarın muhteşem koltukları üzerine sivriltip kurultmasını ve oradan kendi ülkelerindeki ölümlerin kaderleri üstüne yomsuz bir sinsilikle fermanlar yağdıracakları günü beklerler.» (Brejnev'e Mektup)

Onlar,b u anlayışlarından dolayı, Sovyetlilere şirin görünmek ve gözlerine iyice girebilmek için kulca alçalmayı marifet sanırlar. Bunun adına da «Enternasyonalist tavır» derler. Kendileri gibi davranmayanları daha doğrusu kullaşmayı kabul etmeyenleri de hemen «anti-sovyetizmle», «Enternasyonalizme uymamakla» suçlarlar. Aslında bu davranışları da onların kullaşmışlıklarına somut bir örnektir. Kısacası onlarca Enternasyonalizm : Sovyetler önünde riyakârca (çünkü bu tutumlarında da samimi değildirler, yukarda andığımız nedenlerden dolayı böyle davranmak zorundadırlar) **tapınmaktır.**

Oysa bunun,bildiğimiz gibi böyle bir tutumun ne enteryansyonalizmle, ne Marksizmle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur, olamaz da. **Yine biliyoruz Marksizme - Leninizme göre, eleştiri üstü ne kişi ne organ ne de örgüt olamaz. Çünkü herhangi bir kişi veya örgütü eleştiri dışı tuttuk ya da kabul ettik mi aynı anda o kişi veya örgütün asla ve asla hata yapmayacağını yani onun «bir yanılmaz Rin Papa» olduğunu da kabul etmişiz demektir. Ki böyle bir anlayışın Marksizmle bağdaşan yanı olamaz. Çünkü Marksizme göre «Mükemmel insan ölmüş insandır.» Yaşayan ve dövüşen her insanın ve her örgütün hata yapmaması kaçınılmazdır.** Lenin Usta bu meseleyi şöyle koyor : «Bireyler için doğru olan şey, onlar koyulmak koşuluyla, siyaset için de, partiler için de doğrudur. Akıllı adam, yanlış yapmayan adam değildir. Böylesi yoktur ve olamaz. Akıllı adam odur ki, pek ağır olmayan yanlışlar yapar ve onları kolayca ve çabuk düzeltir.» (Lenin. Çocukluk Hastalığı. S. 27)

İnsanlar da, örgütler de hatalarından arınarak gelişirler ve güçlenirler. Hatalardan arınmanın en sağlıklı yolu ise **eleştiri silahının** acımasızca kullanılmasıdır. Demek ki insanlar arasında da, örgütler ya da partiler arasında da yoldaşça dayanışmanın ilk koşulu eleştiri silahını karşılıklı olarak çekinmeden kullanmaktır. Bu tutum enteryanyonalizmle çelişmez, tam tersine enternasyonalizm bunu gerektirir.

Düşünün, bir yoldaşımızın, ya da bir kardeş partinin hatasını, yanlışını göreceğiz de görmezden gelip eleştirmeyeceğiz. Ne diye? Aman kırmayalım, gönlünü incitmeyelim diye. Bu anlayışın bilimcil sosyalizde yeri olamaz. Bu yöntem, tabi buna yöntem denebilirse eğer, hareketi antika ahbap çavuşlar meclisinde sefa pezevenkliğine kardırma yöntemi olabilir ancak. Hiçbir gerçek devrimci militan buna gelemez, böyle küçülemez. Gerçek bir devrimci hiç kimseyle, kara kaşını, kara gözüne hayran olduğu için veya kişici bir çıkar umduğu için ilişki kurmaz, dost olmaz. O sadece, sosyalizm, kollektif düşünceyi ve kollektif davranışı gerektirdiği için insanlarla dostluklar, daha doğrusu yoldaşlıklar kurar. Ve militan, kimseden proleter yoldaşlığı (yani devrimci saflarda omuz omuza yiğitçe dövüşmek istemenin) dışında bir şey beklemez, kimsenin de kendisinden başka bir şey istemesine göz yummaz. Proletarya yoldaşlığı bu olunca herhangi bir yoldaşımızın ya da yoldaşlarımızın (tabii onların örgütlerinin de) yaptıkları, bizim de görüp bildiğimiz bir yanlışlarını açıkça eleştirmemek, onlara, hatalarını bilince çıkarmalarında ve düzeltmelerinde yardımcı olmamak demek olurdu ki, bu devrimci bir davranış ola-

(Devamı Sayfa 10'da)

«Devrimci Yol»un Çıkmaz Yolu (I)

GİRİŞ

Devrimci ortamımızın olağanüstü dağınıklığı sürüp gidiyor. Türkiye halklarının gerici sömürücü güçler karşısındaki alabildiğine dağınıklığını, örgütsüzlüğünü devrimcilerin dağınıklığı körüklüyor.

Önümüzdeki en yakıcı görev, finans-kapitalin gözü dönmüş saldırı ve provokasyonlarıyla her gün daha kanlı biçimler alan sınıflar savaşında, proletaryayı kendi öz örgütüne, tüm halkı proletarya öz örgütü çevresinde saf tutturacak bir halk kurtuluş cephesine kavuşturmaktır. Proletarya partisi, çil yavrusuna dönmüş devrimci guruplarımızın bir asgari program çerçevesinde birleşmeleriyle reorganize edilebilir. Bunun dışındaki yolların, parti yapıcılıklarının ve zuhuratların hareketimize verdiği zararları hergün yaşayarak görüyoruz.. Proletarya partisine giden yolda atılması gereken en önemli adımlardan biri aramızda hesaplaşmaktır, kıyasıya teorik savaştır.

Türkiye'de proletaryadan yana döğüşen dipdiri yiğit bir sosyal kesimimiz var : Devrimci gençliğimiz. Devrimci gençliğimizin her günü ölüm, dişediş mücadeleyle dolu kavgası, ancak bir proletarya partisi çatısı altında üretici yığınlarla bütünleşirse sınıflar mücadelesi içinde esas yerini bulacaktır. Bugün gençlik darmadağınıktır, çeşitli tekke örgütleriyle paramparçadır. Kaos hergün artmakta, yeni bölünmeler, zuhuratlar panik ortamı yaratmaktadır.

Gençliğimizin en çok tartıştığı konulardan biri de Mahir Çayan'ın tezleridir. Çayan'a şöyle ya da böyle sahip çıkan çeşitli guruplar vardır. Bu sahip çıkmalar çoğu kez bezirgânlığa varmakta, 1971 den sonra inançları, mücadeleleri uğruna yiğitce ölüme gitmiş devrimcilerin adları, kişilikleri grup çıkarları için alet edilmektedir. Egemen düşünce, 1971 hareketini devrimci bir gözle eleştirip ondan dersler çıkarma yerine, ona direk ya da dolaylı tapınma ya da sövgü olmaktadır.

Mahir Çayan'ın tezlerini savunduğunu söyleyen gruplarımızdan biri de Devrimci Yol'dur. Bu yazı dizimizde M. Çayan'ın tezlerinin ve hareketinin bir değerlendirmesini yaptıktan sonra, Mahir'i revize eden, zaman zaman Mahir'in inkârına varan, zaman zaman da onun tezlerine «katkılarda» bulunan Devrimci Yol'u ele alacağız.

Mahir Çayan'ın Kesintisiz I-II-III yazılarının ilk bölümü (Kesintisiz - I) üzerinde durmayacağız. Çünkü bu bölümde; «Tekel öncesi Marksizmde Devrim Teorisi» ve «Emperyalist Dönem Marksizminin Devrim Teorisi» ve bunların içinde Evrim - Devrim aşamaları, ayrı devrimci çalışma tarzları, Leninist kesintisiz devrim anlayışı gibi konularda genel doğrular özetlenir. Ancak, Mahir kesintisiz II - III de yer ve zaman farklılığı gerekçesi ile (Emperyalizmin III. Bunalım Dönemi, Sömürge ve yarı sömürgeler..) Kesintisiz - I'in inkârına varır. Onun için biz kesintisiz II - III'ü ele alacağız.

Mahir Çayan'ın Kesintisiz II - III de toplanmış tezleri ilk ifadesini Aydınlık Sosyalist Dergiye Açık Mektup yazısında bulmaktadır. Söz konusu mektuptaki «Biz, Türkiye'deki Markist hareketin tarihine sonuna kadar saygılıyız. Ve onun devamı olarak kendimizi görüyoruz» yollu ifadelerin, veya Dr. H. Kıvılcımlı'yı öven sözlerle, Devrim anlayışı, çalışma tarzı ve örgütlenme anlayışında özetlenen yeni tezlerin oluşturduğu çelişkiyi daha sonraki bir bölümde inceleyeceğiz. «Eneski sosyalizm»le Mahir'in A.S.D.'ye açık mektupta ilk ortaya çıkan «en yeni sosyalizm»'i arasında bir benzerlik kurmanın olanağı yoktur. Mahir «biz geçmiş hareketin devamıyız» derken, aynı zamanda geçmiş hareketin bütün teorik ve pratik tecrübelerini de elinin tersiyle itmekte, Eneski Sosyalizmle hiçbir ilgisi olmayan bir devrim anlayışı (buna bağlı olarak çalışma ve örgüt anlayışı) getirmektedir.

Bu yeni devrim anlayışı «III. Emperyalist bunalım döneminde, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde, tam anlamı ile olgunlaşmış olmasa bile milli kriz sürekli olarak vardır. Bu ülkelerde evrim - devrim dönemleri içiçe geçmiştir. Halkla oligarşi arasındaki suni dengeyi yıkabilmek, halkı kırların temel savaş alanı ve köylülüğün temel güç olduğu halk savaşına çekebilmek için biran önce öncü savaşa başlamak gerekir» şeklinde kabaca özetlenebilir. Mahir'in bu anlayışa varmasında Çin ve Küba devrimlerinin büyük etkisi vardır. Özellikle Küba devriminin ve Latin Amerika'daki gerilla hareketlerinin Türkiye'de büyük ilgi uyandırdığı bir dönem yaşanmaktadır. Türkiye'nin adı geçen ülkelerle sınıflar mevzilenmesi açısından karşılaştırması, o ülkelerde devrimin izlediği orijinal yolların bilinmesi zorunludur. Diğer ülkelerin devrimci tecrübelerinden yararlanmak ne denli gerekliyse, o tecrübeleri eleştirici bir gözle, kendi ülke-pratiğine vurarak karşılaştırabilmek te o denli zorunludur. «Ikincisi, Sosyal-Demokratik hareket, özünde uluslararası bir harekettir. Bu, sadece şövenizmle mücadele etmemiz gerektiği anlamına gelmez, aynı zamanda genç bir ülkede yeni başlayan hareketin, ancak öteki ülkelerin tecrübelerinden yararlanabildiği takdirde başarılı olabileceği anlamını da taşır. **Bu tecrübelerden yararlanabilmek için bunları sadece bilmek, ya da en son kararları kopya edivermek yetmez. Gereken şey, bu tecrübeleri eleştirici bir gözle inceleyebilmek ve bunları bağımsız olarak deneyden geçirebilmektir.»** (Lenin - Ne Yapmalı - Evren Yay. S. 34 a.b.ç.)

Çin ve Küba devrimlerinin değerlendirmesine geçmeden önce Mahir'in tezlerini Leninist devrim anlayışı açısından gözden geçirelim.

Mahir 1971 şartlarında asgari bir örgütlenme ile, bir «devrimci öncü çekirdek» ile politikleşmiş askeri savaş önermektedir. Aynı dönemde Türkiye işçi sınıfı gangster sendikalarda, köylülük örgütsüz, darmadağınık, 7000 yıllık antika ilişkiler içinde tutsak durumdadır. Yalnızca gençlik sürekli kaynayan bir sosyal kesimdir. Mahir'in önerdiği öncü savaşının tek militan kaynağı da somutta gençliğin ancak bir bölümüdür. Yani yığınlar bir devrim dalgasının içinde değildir. İsyana hazırlıklı olmaktan çok uzaktır.

«Sosyalistlerin içine düştükleri en büyük ve en tehlikeli hatalardan biri, bir devrimin sadece devrimciler tarafından gerçekleştirilebileceği fikridir. Tam aksine, devrimci eylemin başarıya ulaşması için devrimciler sadece en yiğit ve gelişmiş sınıfın öncüleri olabilirler fikrinin anlaşılmasını ve eyleme dönüştürülmesini gerektirir. Öncü, önderliğini yaptığı halk kitlesinden kopmamayı ve bütün yığını ileriye doğru götürdüğü takdirde öncülük görevini yerine getirmiş olabilir» (Lenin : Siyasal Eğitim Daireleri Ikinci Rusya Kurultayına Sunulan Rapor 17 Ekim 1971 — Kültür ve Kültür İhtilâli Üzerine, s. 160)

Mahir'in hareketi başlattığı «öncünün ise bırakalım en yiğit ve devrimci sınıfın (proletaryanın) öncüsü olmasını, onunla teorik yazılarında kullanılan adı dışında hiçbir alışverişi yoktur. Üstelik içinden çıktığı gençlik yığınlarından dahi kopmuştur. Burada Mahir'in yaptığı devrim icat etmekten başka şey değildir. «En başta, Marksizm, hareketi herhangi tek ve belirli bir savaş biçimine bağlamamakta sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden ayrılır. En çeşitli mücadele biçimlerini kabul eder; fakat onları «ICAT» etmez, hareketin kendi içinden, kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerini genelleştirmekle, örgütlemekle, bilinçli kılmakla yetinir. Bütün soyut formüllerin, bütün doktriner reçetelerin mutlak biçimde düşmanı olan marksizm, hareketin geliştiği, kitlelerin bilincinin ilerlediği, ekonomik ve politik bunalımların şiddetlendiği ölçüde savunmanın ve saldırının gittikçe daha çeşitli yeni yöntemlerini doğuran **kitle** mücadelesinin dikkatle ele alınmasını ister« (Lenin : Partizan Savaşı, s. 78 - Yar Yay.)

Yine «bütün sınıf, büyük yığınlar, öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe ya da öncüye karşı hayırhah bir yansızlık tutumunu benimseyerek karşı yanı desteklemeleri olasılığı kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek yalnızca bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur» (Lenin : Sol Komünizm s. 106)

Burada hemen, Lenin ustanın bahsettiyi öncü ile Mahir'in anladığı «öncü» nün arasında dağlar kadar farklılık olduğunu hatırlatalım. Lenin'de öncü PROLETARYA PARTISI'dir. Proletarya partisi ise biricik ve en devrimci sınıf olan işçi sınıfının siyasi iktidar savaşı yapacak örgütüdür. Proletarya Partisi denince, ilk kavranılması gereken şey, onun iliklerinedek bir **sınıf** partisi, işçi sınıfının partisi olduğudur. Proletarya Partisi bütünü ile işçi sınıfının en genel, en ileri, en sağlıklı eğilimlerinin teorisini ve pratiğini temsil eden öncü örgütüdür. Oysa Mahir'de öncü, halkla oligarşi arasındaki «suni denge»yi bozmak için bir avuç inanmış devrimci aydın genç militanın asgari örgütlenmesinden başka şey değildir. Bunu, işçi sınıfının öncü örgütü, Proletarya partisi saymanın olanağı yoktur.

Mahire göre oligarşi ile halkın memnuniyetsizliği arasında bir suni denge mevcuttur. «Suni dengeyi» bozmanın, kitlelerle temas kurmanın, siyasî gerçekleri açıklamanın ve kitleleri devrim saflarına çekmenin temel mücadele metodu silahlı propagandadır, bunu temel alan «öncü savaşı»dır. «silahlı propaganda, halkın düzene karşı memnuniyetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etkisinden kurtarır.. Önce kütleleri sarsar, giderek te bilinçlendirir;» Oysa, propaganda ile bir mücadele biçimini kitlelere kabul ettirmek olanaksızdır. Kitleler, bizzat kendi pratik deneyimleri içinde mücadele biçimlerini yaratır. Silahlı mücadele de, «halkın devrimci öncülerinin» silahlı propgandası değil, proletarya partisinin kurmaylığında, örgütlü halkın silahlanmasına dayanan ve momenti proletarya partisince seçilen üst bir politik mücadele biçimidir.

Lenin'de silahlı aksiyon, yığınların gelişen mücadelesi ve onun baskısıyla, onun içinde birlikte ele alınır. Kitlelerin hazır olmadığı ya da proletarya partisinin gelişen mücadeleyi kucaklayabilip yönlendirme yeteneğine sahip olmadığı şartlarda silahlı eylemler, kitlelerde paniği, yılgınlığı ve kadrolarda büyük kayıpları ve dağınıklığı kaçınılmazca beraberinde getirir. Çünkü; «merkezi otoritenin» kuvveti sadece her şeyden önce «yaygara, gözdağı ve demagoji» ye dayanmaz. Ve onların gücü, herşeyden önce ve asıl olarak domuzuna örgütlü ve silahlı gücüne dayanır. Mahir'in, silahlı propagandayı, halkın düzene karşı memnuniyetsizliğini ajite eden, halkı bilinçlendiren temel mücadele metodu olarak alması, onun, (Mahir'in) sınıflar mücadelesini küçümseyen, başta işçi sınıfı olmak üzere kitlelere güvenmeyen, halkı pasif, atıl yığınlar varsayan yanlış anlayışının da bir sonucudur. «**Svoboda,** terörü, işçi sınıfını «heyecanlandırma» aracı olarak, ona güçlü bir itiş sağlama aracı olarak savunuyor. Bu kadar açıkça birbiriyle çelişen bir savunmayı düşünebilmek zor bir iştir! İnsanın şu soruyu sorası geliyor : **Rus hayat şartlarında, bu skandal niteliğindeki olaylar o kadar azmıdır ki, özel «heyecanlandırı» araçları icadetmek gereksin? Öte yandan, Rusya'daki keyfi yönetimin bile heyecanlandırmadığı ve heyecanlandıramıyacağı kimselerin, kollarını kavuşturarak, hükümetin bir avuç teröristle düellosunu kenardan seyredecekleri besbelli değil midir? (a.b.ç)** Gerçek şudur ki, Rus hayat şartlarının toplumsal kötülükleri, emekçi yığınlarını yeteri kadar heyecanlandırabilir; ama biz, eğer deyim uygun düşerse, Rus şartlarının sandığımızdan çok **daha geniş ölçüde meydana getirdiği halkın öfke ve kaynaşma damlalarını ve dereciklerini, toplanıp gürül gürül akan tek bir sel haline getirilmesi gerekli olan derecikleri birleştiriyoruz.»** (Lenin : Ne Yapmalı, Evren Yay. s. 101)

Mahir'in tezleri, hangi teorik gerekçelere dayanırsa dayansın pratikte yığınsız, hatta kurmaysız savaşa atılmak şeklinde ifadesini bulmuş ve 1971-72 de sonu ölümlerle dolu bir yenilgiyi getirmiştir. 1905 devrimi döeminde, devrimci mücadelenin silahlı ayaklanmaya dönüşümünde, kitleler, ve öncü ve silâhlı eylem arasındaki bağı Lenin şöyle koyuyor. «Bunun anlamı, **halk kitlesinin öncü temsilcilerinin teorik kabullenmeler nedeniyle değil,** büyüyen hareketin baskısı altında mücadelenin yeni ve daha yüksek, Rus halkının düşmanına karşı son savaşın hedeflerini kabul etmek zorunda kaldığıdır.» (Partizan Savaşı, s. 115) Bir kere THKP halk kitlesinin öncü gücü değildi. Bir gençlik örgütü olan DEV-GENÇ içinden çıkmış bir grup örgütlenmesiydi. Ayrıca Türkiye'de «politikleşmiş askeri savaş»ı, öncü savaşını gerekli kılan şartlar Mahir'in teorik kabullenmelerinden başka şey değildi. Bu teorik kabullenmelerin doğru olup olmadığını gösterecek pratik, yenilgiyi getirince (1971 yenilgisini, yenilgi sonrası proletarya partisi öncülüğünde devrimci hareketin planlı geri çekilişiyle karıştırmamak gerekir.) aslında söylenecek söz kalmıyor gibi. Ancak Mahir'in teorik kabullenmeleri Türkiye'de halâ savunulabiliyor. Bu nedenle o teorik kabullenmeler, pratikçe yanlışlığı görülmüş olmakla birlikte gözden geçirilmek zorunda kalınıyor.

FEODAL ALTYAPININ TASFİYESİ = SUNİ DENGE Mİ ?

M. Çayan, ülkemiz ve tüm «geribıraktırılmış» ülkelerde III. emperyalist bunalım döneminde bir suni denge bulmakta, buradan hareketle öncü savaşı önermektedir. Kendisinden okuyalım :

«Kısaca özetlediğimiz bu yeni sömürgecilik metodu, bir yandan emperyalizmin ülkeye iyice yerleşmesi (yani emperyalizmin sadece dışsal bir olgu değil, aynı zamanda içsel bir olgu haline gelmesi) sonucunu doğururken, öte yandan geri bıraktırılmış ülkelerde, geçmiş dönemlere kıyasla, izafi olarak - feodalizmin etkin olduğu, eski sömürgecilik dönemine kıyasla — belli ölçülerde pazarın genişlemesine paralel olarak toplumsal üretim ve nisbi refahı arttırmıştır.

«**Bunun sonucu olarak, geribıraktırılmış ülke içindeki çelişkiler görünüşte yumuşamış (feodal döneme kıyasla) halk kütlelerinin düzene karşı tepkisi ile oligarşi arasında sunî bir denge kurulmuştur»** (M. Ç. a.g.e. s. 333)

Tartışmamız feodal ilişkilerin kalkmasıyla meydana çıkacak yapı üzerine olacak.. Mahir (sınırlı da olsa) feodal altyapının gerilemesiyle, toplumsal çelişkilerin yumuşadığını, halkla oligarşi arasında bir sunî denge kurulduğunu ileri sürmektedir. Bu anlayış, tarihi maddeciliğin inkârından başka bir şey değildir. Sınıflar kavgasında proletaryanın öne fırlaması, kapitalist toplumla beraber olmuştur. Feodalizmin yıkılmasıyla birlikte binlerce yıldır antika bir kaos içinde kıvranan toplumlar, modern sosyal sınıflar savaşıyla hızla değişmeye başlamıştır. Üretim araçları giderek belli sayıdaki burjuvanın tekeline girerken, küçük üreticiler hızla mülksüzleşmeye başlar, üretim her geçen gün daha sosyal bir nitelik kazanır. **Üretimin sosyal karakteri üretim araçlarının özel mülkiyeti kapitalizmin öldürücü çelişkisidir. Kapitalizme gelinceye değin hiç bir toplum böylesine bir çelişkinin şahidi olmamıştır. Yani Kapitalizm, feodalizme göre çok daha büyük patlamalara gebe, çok daha derin çelişkilerle dolu bir toplumdur. Ve tarih sahnesinde ilk kez böylesine bir kollektif aksiyon gücüne sahip bir devrimci güç ortaya çıkmaktadır; proletarya..**

Tüm bunlar marksizmin ABC sinden başka şey değildir.. Ve Mahir bu ABC ye rağmen feodalizmin çözülmesiyle beraber bir «suni denge» oluştuğunu iddia edebilmektedir. Şimdi Mahir'in, feodal döneme kıyasla, toplumsal çelişkilerin, «görünüşte» yumuşadığını, söylediği ileri sürülebilir. Ancak Mahir'in dayandığı gerekçeler, hiç te «görünüşte» olmayan, «belli ölçülerde pazarın genişlemesine paralel olarak toplumsal üretim ve nisbî refahın artması» şeklinde maddi olgulardır. Kaldı ki, kapitalist toplumda, çelişkiler «görünüşte» de olsa yumuşamamış, tersine keskinleşmiştir.

Emperyalizmin «geri bıraktırılmış» ülkeye girmesiyle belli ölçüler içinde kapitalist üretim ilişkileri de yaygınlaşmaya başlar.. (Ancak bu asla bir anti-feodal burjuva demokratik devrimi değildir.) Kapitalizm = üretici yığınların mülksüzleşmesi demektir. Bunun sonucu bir yanda giderek artan ve pazar sıkıntısı çeken kapitalist mal üretimi, diğer yanda her geçen gün mülksüzleşen, karasabanını tarlasını, tezgâhını kapitalist üretime yem etmek, onun karşısında tutunamayıp üretim aracından ayrılmak zorunda kalan milyonlarca insan.. Anormal kapitalist yapının daha çok artı değer koparabilmek için her gün daha çok omuzuna binmek zorunda olduğu proletarya ve sayıları milyonları bulan işsizler ordusu.. Bunun neresinde eski «feodal» yapıya göre «SUNİ DENGE» anlayamadık.. Oysa, kapitalizmin yaygınlaşması bırakın bir sunî denge oluşturmayı, sınıf çelişkilerini toplumu üst üste patlamalara götüren bir yapı getirmektedir... Mahir'in suni denge anlayışı sınıf pusulasından yoksun küçük burjuva sosyalizminin dengesizliğinden, anti marksistliğinden başka birşey değildir.

Sosyalistler, proletarya, neden demokratik Devrim isterler? Burjuvazi ile proletarya arasındaki kavga en ücra köşelere kadar yaygınlaşabilsin diye, köylüler demokratik devrim sonucu «özgür»leşsinler, kapitalist üretim yordamının çıkmazını görebilsinler, sosyalist üretime ikna olsunlar diye.. Feodalizmin kalkması sunî dengeyi getirecekse ne diye bağırıyoruz «Demokratik Devrim» diye ? «... Tam anlamıyla özgürlüğün sağlanması ve büyük toprak sahiplerinin mülksüzleştirilmesi (yani feodalizmin kaldırılması - Dev. Der.) sayısız ata ve ineğe sahip olan zengin köylü ile toprak emekcisi rençber arasındaki, yani köy burjuvazisi ile köy proletaryası arasındaki uçurumu ortadan kaldıracak mıdır? Hayır, kaldırmayacaktır. **Aksine, en yüksek sosyal sınıf (büyük toprak sahipleri) ne kadar tam olarak ortadan kalkarsa, burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf ayrımı o kadar derinleşecektir..»** (V.I. Lenin - Toprak Meseleleri, Sol Y. 1969, 1. Baskı s. 31)

Mahir «sunî denge» yi anlatırken marksizm Leninizm'e esaslı bir takla arttırmaktadır.

Yeri gelmişken bir nebze «denge» konusuna değinmekte yarar var. Kapitalist toplumda sınıf çelişkileri yumuşayabilir mi? Halkla Finans Oligarşisi arasında bir denge kurulabilir mi? Evet bu mümkündür. Ama bunu doğuran neden, «geri bıraktırılmış ülkelerde» feodalizmin kalkması, feodalizmin olmaması değil, emperyalizm çağında, emperyalist anayurtlarda ortaya çıkan «**işçi aristokrasisi»dir. Emperyalist anayurtlarda geri ülkelerden çalınan artı - değerin bir kısmı işçi sınıfı içinden bir ayrıcalıklı zümreye, aristokrat zümreye ayrılarak sınıf mücadelesi kısırlaştırılabilmektedir. Ama burda dahi, bu «suni» değil maddi bir dengedir... Ve «İşçi aristokrasisi» tabanına dayanır. Geri ülkelerde ise böyle aristokrat zümreler besleyebilecek gücü yoktur anormal kapitalizmin.. Bu nedenle de geri ülkelerde «denge» olanaksızdır..**

«SUNİ DENGE» YE ÖNCÜ SAVAŞI, PERHİZE LAHANA TURŞUSU

Bir yol Mahir'in dediği geri ülkelerdeki «sunî denge»yi kabul edelim.. Yani halkla oligarşi arasında bir «suni denge» vardır, alan memnun, veren memnun toplum yürüyor diyelim.. Bu durumda Mahir'in getirdiği şudur : «Oligarşi ile halkın düzene memnuniyetsizlik ve genellikle bilinçsiz tepkileri arasında kurulmuş olan suni dengeyi bozmanın, kitleleri devrim saflarına çekmenin temel metodu silahlı propagandadır.» (M.Ç. a.g.e s. 342) Burada ister istemez insanın aklına bir çocuk masalı geliyor : yüzlerce yıldır uyuyan prenses, prensin bir öpücüğü ile derin uykusundan uyanıverir..

Kitlelerin düzene karşı kendiliğinden gelişen memnuniyetsizliği, tepkisi belli bir noktaya ulaşmadan bilimcil sosyalizmin kitleleri kavrayabilmesi, protetaryanın ve tüm çalışan yığınların iktidar için silaha sarılabilmesi olası mıdır? Modern sınıflı toplum kapitalizmin doğuşu, sınıf mücadelelerinin dünyayı sarsmaya başlaması ile bilimcil sosyalizm yaşıttırlar. İlkel komunal toplumda ya da kapitalizm öncesinin antika sınıflı toplumunda bilimcil sosyalizmin doğması, kitlelerce kavranması neden mümkün olmadı? Çünkü bir bilim, onu biçimlendiren maddeden ayrı olamaz.. Devrimin maddesi olan halk, sömürülen insanlar, kendilerini sömürenlerle, birazcık gayrı memnunca da olsa beraberce denge halinde yaşayabiliyorlarsa, «öncü» oldu-

(Devamı Sayfa 14 de)

ENGELS USTA'YI ANARKEN

Dünya halkları ve proletaryasının kurtuluş kavgalarındaki eylem klavuzu Marksizm'in kurucularından F. Engels'i ölümünün 83. yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

Bilimsel Sosyalizmin ustalarından F. Engels, teoriye adını veren Marks'ın en yakın dostu ve kavga yoldaşıdır. Devrimci görüşleri benimsediği günden, ölümüne dek tüm bir ömrünü proletaryanın burjuvaziye karşı kavgası uğruna teorik ve pratik silahlar bulup geliştirmeye adamıştır. Ne saf bir teorisyen, ne de «beyinsiz işgüzar» bir pratisyen olmamış, kavga için teori, teoriye uygun eylem yapmıştır. Bitmek tükenmek bilmez teorik ve bilimsel çalışmalar arasında, Avrupa'da ve tüm dünyada gelişen sınıf mücadelelerini büyük bir titizlik ve ilgiyle izlemiştir. O'nun Marksizm'in bir kurucusu oluşu yalnızca Marks'ın en yakın dostu olmasından değil, hayatın her alanına yönelik bilimsel - teorik ve pratik çabalarıyla, bu çabalarını, keskin kavrayışı ve engin dehası ışığında Bilimsel Sosyalizmin teorisiyle yoğurarak onu zenginleştirmiş olmasıdır.

Marx ve Engels... «ve» si fazla: Marx - Engels!.. Onlar daima «bir» adam oldular. Yılların ortak bir davaya adamış iki önderi, Marx - Engels'i Marksizm planında birbirinden ayırmak olanaksızdır. Ama Engels büyük bir tevazu ile Bilimsel Sosyalizm içindeki kendi yerini şöyle dile getirmektedir :

«Ben ikinci kemanım. Oldukça müzikçiliği becerebildiğimi de sanıyorum. Fakat orkestramızda Marx gibi bir birinci keman bulunduğundan son derece memnunum.»

Bu noktada hemen belirtelim ki, burjuvazi Marksizm'i karalamak, onu kitlelerin gözünden düşürebilmek için değişik yöntemler geliştirmektedir. Bunlardan birisi de burjuva marksistlerinin (!) Marx ve Engels'in görüşlerinin çelişmesini, hatta birbirini reddettiğini iddia etmeleridir. Bu iddiaya kanıt olarak, Engels'in «Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni» kitabı ve «Doğanın Diyalektiği» adlı eseri gösterilmektedir. Bu iddia ve isnatlar, Engels'in' yukarıda sö zünü ettiğimiz tevazusundan faydalanarak Bilimsel Sosyalizmi «mahkum etmek» için kullanılan bayağı burjuva taktiklerinden başka birşey değildir. Marx - Engels yeni bir bilim, Tarih Bilimini kurmuşlardır. Tarihe bakışları ve olayları değerlendirişlerindeki metodlarında hiçbir çelişki yoktur. Ancak, çalışma alanlarının paylaşımı ve aralarındaki bir işbölümünden sözedilebilir. Kaldı ki, «Marx ve Engels'in fikirleri gibi eserleri de çok defa birbirine kaynaşır. Birçok yazılarda Marx'ın cümlesi nerede biter, Engels inki nerede başlar, bilinemez. Bazan Marx yazar, Engels de imzalar. Bazan da Engels yazar makale Marx'ın imzasıyla çıkar... Öyle ki, Marx tarafından yazılan Kapital'in II. ve III. ciltleri, Engels tarafından matbaaya verilmiş olmaktan çok, kaleme alınmış gibidir.»

O'nun mücadele dolu yaşamını kısaca da olsa gözden geçirmek, Bilimsel Sosyalizmin içinde tuttuğu yerin anlaşılmasında son derece öğretici olacaktır.

Engels dindar bir kapitalistin oğlu olarak 1820'de doğdu. Fakat ailesinin bu durumu O'na ayakbağı olmamış, tam tersine daha az klasik terbiye yollarından geçerek, daha çabuk hayata atılmasına, hatta, Marx'la ayni yıllarda doğmasına rağmen daha erken Komünist olmasına neden olmuştur.

17 yaşına kadar, «filozof ve profesörden ziyade, hayat adamı» yetiştiren bir okulda Engels, ekonomi, ekonomi tarihi, etnoloji gibi yeni bilimlerle tabiat bilimlerini öğrendi.

Klasik eğitimden hoşlanmayan Engels, ailesinin de zoruyla, Almanya'nın en ticari merkezlerinden biri olan Bremen'de 3 yıl tüccar yamaklığı yaptı. Fakat kısa zamanda devrimci yazarların etkisi altında kalan Engels'in 19 yaşına geldiğinde artık silaha sarılır gibi, kaleme sarılmış serbest düşünceli Alman demokratlarından biri olarak yaptığı ilk iş kendi kendini inkâr etmek ve içinden çıktığı çevre ile kendi arasındaki köprüleri havaya uçurmak olur.

Yıl 1841 ila 1842. Berlin : Marx - Engels oradalar.

Bir gülle gibi atılgan olan Engels'in gönlü azgın Fransız ihtilalcilerinin hayaliyle tutuşmuş. Dilinden Fransız ihtilalinin marşı, Marseyez düşmüyor. Tanrısından bir dileği var : Fransız ihtilalinin idam satırı olan giotine boynunu koparttırmak!

«Komünistler ligi»ne üye olan Marx ve Engels 1847 - 48'de dünya ölçüsünde yankı uyandıran Bilimsel Sosyalizmin programı, Komünist Partisi Manifest'ini kaleme alırlar.

Devrime sırf bilim yoluyla gelinebileceği kalp bir iddiadır. Tam tersine devrim bilimine, mücadele yol açar. Marx - Engels buna örnektir.

Bu anlayışla Fransız ihtilaline, başarısızlıkla sonuçlanacağını bile bile, tüm güçleriye katılırlar.

Görev ve parti disiplinine herkesten fazla bağlı bulunan Engels, hiçbir vakit aşırı derecede ham sofu değildi. Ayrıca insanları anlamaya ve küçük zaafları bağışlamaya son derece yatkın ender insanlardan biridir.

Marx'ın da «coşkunca iftihar» ettiği gibi, hemen hiçbir şeyin yabancısı olmayacak kertede, olağan-üstü çeşitte bilgili olan Engels, tabiat tarihi, kimya, botanik, fizik, filoloji, ekonomi-politikten, askercil taktik'e kadar her konuyla derinlemesine ilişki içindeydi. Örneğin bugün her devrimcinin, tarihi Marksistçe anlayabilmesi için mutlaka okuması gereken, «Ailenin özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni» adlı eserde Engels, Ondokuzuncu yüzyılın geçmişle ilgili bulgularına dayanarak, özellikle antika tarihi, dahiyane bir yaklaşımla açıklamıştır. Antika tarihin bu açıklanışının ne denli isabetli olduğu her geçen gün yeni bulgu ve araştırmalarla kanıtlanmaktadır.

Marx'la Engels'in birbirini tamamlamaları, çeşitli bilgi alanlarında işbölümü yapmaları ile mükemmelleşmiştir. Marx'ın ölümünden sonra ise, Engels, kavgayı tek başına yürütmek zorunda kalmış, uluslararası sosyalist hareketin bütün pratik ve teorik yükü O'nun omuzlarına binmiştir.

Marx'ın daima derin teorinin hamurunu yoğururken, Engels'in O'na hep pratiğin mayasını katması, aradaki mektuplaşmalarda dikkati çeken bir özelliktir. Kuru teorinin kendisini bazan çileden çıkaran Engels için, Marksizm, (pratik-teori)nin en yüksek sentezi olmuştur.

Engels, işçi sınıfı mücadelesine önderlik etmeyen, pratik yol göstericiliği olmayan «teori sahipleri»ne şöyle çatıyordu :

«Çalkantılar içindeki çağımızda : Sosyal meselelerde salt teorisyen geçinenler ancak irtica kampında bulunurlar ve bundan dolayı bu baylar, gerçek teorisyen olmak şöyle dursun, irticaın basit birer meddahından başka birşey değildirler.»

Bu anlamda Engels, bir taraftan dağılan Enternasyonal'in yerine doğan milli sosyalist partiler arasında bizzat irtibat rolü oynarken, uluslararası hareketin önderliğini yapar. Diğer tarafından da Marx'ın 10 cilt tutan Kapital'in II. ve III. kitaplarını çıkartır. Ve yeniden basılanların başka dillere tercümelerini gözden geçirir.

«Engels son günlerinde İkinci Enternasyonalin kongrelerine karışmaz, yalnız öğrencilerine öğüt verirdi. 1893'teki Zürih Kongresine de bir davetli gibi gitmiş ve öyle kalmak istemişti. Fakat o ne müthiş alkış ve yüceltme tufanı idi! Engels, o zaman, bütün dünyada ne kadar tanınıp sevildiğini görmüştü.

Artık gözlerini sükünetle kapatabilirdı : 15 Ağustos 1895'te Engels, emsalsiz bir parçası olarak geldiği koca tabiata tekrar karışıp gitti. «(Cesedi yakılıp, külü Kuzey Denizi'ne savruldu.)»

İlk safta bulunabilecekken, kendi gönlüyle ikinci safta kalan bir adam öldü. Büyük usta 83 yıldır fiziki olarak yaşamıyor. Fikir, O'nun fikri ölmedi, ayaktadır.

Büyük işçi ölmüştür. Kudretli ellerinden fırlayan çekiç, örsünden çıkan ve dünya proletaryası ve halklarına bıraktığı, teorik - pratik kavga silahları, her gün yeni bir ülke burjuvazisinin kafasında patlıyor ve patlayacaktır.

Büyük ustanın yaşamı ve düşünceleri devrimci hareketemizin yolunu aydınlatıyor.

ÇEK MESELESİ Mİ ?

ALMANYA'NIN SİLAH SESİ

A. Köpek köpeği (Emperyalizm, Emperyalizmi) ısırmaz

İkinci Emperyalist Evren Savaşında Alman Silâhını Sovyetler Birliği kırdı. Angiosakson Emperyalizminin kırık Alman silâhını onarmak için herşeyi yapacaklarını bilmek keramete bağlı değildi. Hele Amerikan Emperyalizminin, tıpkı Birinci Emperyalist Evren Savaşından sonraki gibi Alman Emperyalizmini diriltme şırıngalarına hemen başlıyacağı, daha Yalta Konferansında belli olduydu.

Çörçil, Almanya'yı, eski: Bavyera, Saks, Renan vb. bölümlerine parçalamak teklifini yapmıştı. Bu iş için kurulan Komisyon 2 defadan fazla toplanamadı. Roosewelt: Amerikan askerlerinin Avrupa'da en çok 2 yıldan fazla kalmıyacağını Stalin'e vaadetmişti. Üzerinden çeyrek yüzyılı aşkın zaman geçti: Amerika Almanya'ya yeniden 45.000 asker yolluyordu. Roosewelt, çarçabuk öbür dünyaya gönderilmişti. Ardından Truman, 1945 Temmuz Potsdam Konferansında, Almanya'nın bir merkezde birleştirilmesi projesini getirmişti bile. Fransa veto etmeseydi: Alman Emperyalizmi 23 yıl önce diriltilmiş olacaktı.

Bunun böyle olacağı Savaş Boyunca Batı Emperyalizminin tavşana kaç, tazıya tut deyişinden belliydi. Alman Faşizmi Sovyetlere saldırdığı gün: Batılılar Kızılordunun Sibirya'ya dek silinip süpürülmesini beklediler. Çörçil'in ünlü «ADALETİN KILICI» söylevi bunu açıkça ilân etmişti. O görüşle ve sırf Faşizm, Sovyetleri yıktıktan sonra hazıra konmak amacıyla Demokrat Emperyalizmler: «İKİNCİ CEPHE» kuracaklarını açıkladılardı. Uzun ve kanlı savaş yılları uzadıkça, her altı ayda bir adı anılan «İkinci Cephe» ertelendi. Şu yıkılası Sosyalizm bir türlü dayancını yitirmiyordu ki, Demokrat Emperyalizmler hazıra konacak bir «İkinci Cepheyi» açsınlardı.

Naziler Stalingrad önüne geldiler. İkinci Cephe gene açılmadı. Beklendi. Kızılordu. Alman Ordusunun belini ortasından kırdığı gün, «İkinci Cephe» adlı temcit pilâvı yeniden ısıtıldı. Alman Emperyalizmi anasından doğduğuna pişman edilip, Kızılordu Alman sınırlarını aşacağı sıralar, en sonra «İkinci Cephe» açıldı. Görünüşte Demokrat Emperyalizmler «Sovyetlere yardım» için geliyorlardı. Gerçekte İkinci Cephenin: Alman Emperyalizmini korumaktan başka hiç bir amaç gütmediği ortadaydı. Demokrat Emperyalistler, son dakikada (Hitler'in son dakikasında) ALMANYA'NIN ÜÇTE İKİSİNİ SOSYALİZM'den kurtardılar. İkinci Cephenin Alman Emperyalizmini korumaktan başka amaç gütmediği sırıttı.

Onun için Stalin: «Allah bizi dostlarımızdan korusun, biz düşmanlarımızın hakkından nasıl olsa geliriz» demişti.

B. Hitler iti ölmez

Nazi orduları henüz kaçmakta ve Kızılorduca kovalanmakta iken toplanan Yalta Konferansı şu bildiriyi yayınlamıştı:

«Bizim (Sovyetlerle Demokrat Emperyalistlerin) bükülmez irademiz, Alman askerciliğini (militarizmini) ve Alman Nasyonal - Sosyalizmini kökünden yıkmaktır ve bunu öylesine yapmaktır ki, Almanya bir daha hiç bir zaman Cihan barışını bozamasın. Bütün savaş canilerini hemen mahkeme önüne çıkarmıya ve çarçabuk cezaya çarptırmaya kararlıyız.»

1945'ten 1964 yılına dek ne yapıldı?

Alman savaş suçlularını yargılayan Münih mahkemesi, yalnız, hamamın namusunu kurtarmıya çalıştı. Sosyalizme giren Doğu Almanya'da kaç tane cinayet suçlusu Nazi varsa, hep birden, gizli, açık Batı Almanya'ya kaçtılar. Her gün bütün dünyaya bu kaçışların Sosyalizm istenmediğinden olduğu yayıldı. Ona rağmen, Nazi kaatilleri ne denli çokmuşlar ki, 9 yıl içinde Doğu Almanya 16.572 Faşist caniyi yargıladı. 12.807 kişi hüküm giydi. 1578 kişi beraat etti. 2187 suçlu bulunamadı. Mahkûm edilenlerden 118'i ölüm cezasına, 231'i müebbet hapse çarptırıldılar, 5.088'i üç yıldan yukarı hapis yattı.

Bir de bütüne yakın Nazi suçlularının koltuğu altına sığındıkları Batı (Federal) Almanya'ya bakalım. Orası, nüfusça Doğu Almanya'dan iki üç kat kalabalıktır. Kaçanları da hesaplarsak, Batı Almanya'da yüzbinlerce Nazi savaş suçlusu bulunuyor demektir. Bunlardan yalnız 12.457 kişi yargılanabildi. 9'u idam, 91'i müebbet hapis, 80'i kürek cezasına çarptırıldı. 7.000 sanık beraat ettirildi... Demek koca Almanya'da milyonlarla insanı gazla boğup, fırında yakan ...9 kişi... tekmiş!

Bu «SINIF ADALETİ» nin anlamı açıktı: Emperyalizm, ister Faşist olsun, ister demokrat olsun, tek amaç güdüyordu: Alman militarizmini ve Nazizmi değil, Almanya'da ve gerekirse Alman azgınlarıyla dünyada sosyalizmi yıkmak! Bu işte yeryüzünün ... gözü kararmış otomat hayvanları Almanya'da yetiştirilebilirdi. Efendisini tanımıyan şu veya bu Nazi ... veya kuyruğu, Adalet gösterisi ile milletleri kandırmak için, ortadan kaldırılabilirdi. Ama, NAZİLİK'in kendisi, Emperyalizmin vazgeçilemez silâhıydı. Sıra geldikçe kullanılacaktı. Gerekirse o Naziliğe «Cihan barışı» gene bozdurulacaktı».

Onun için Emperyalizm, önce gizli gizli, sonra açıktan açığa, bütün cinayet işlemiş sayılı Nazileri, Batı Almanya'nın bütün kilit noktalarında başa geçirdi. 1964 yılı cinayetle suçlu 1900 Alman faşisti, Batı Alman devletinde hemen her yeri tutuyorlardı.. Nazi kaatillerinin Batı Almanya'daki rollerini anlamak için şu bir kaç örneği göz önüne sürelim:

21 tane Bakan ve Federal Devlet Sekreteri.

100 tane Bundeswehr (Ordu) general ve amirali.

828 tane Büyük hakim, savcı, yargıç.

244 tane Dışişleri yüksek memuru, Bonn Elçisi, Konsolosu.

279 tane Polis başı, «Anayasa koruyucusu» (adı verilen gizli polis) yüksek memurları.

Yâni Batı Almanya'nın: Gizli, açık polisi İçişleri, Dışişleri, Orduları, Adliyesi, en ince hesap'arla denenmiş Nazi kaatillerinin kontrolu altına sokulmuş tur. Amerika ve Emperyalizm o eski kurt Nazi külhanbeğilerine güveniyor. Naziler de, bu güvence yerden göğedek elverişli olduklarını ispat için harıl harıl hazırlanıyorlar.

Emperyalist Alman silâhının bugünkü durumunu daha iyi kavramak için, birbirinden çıkan 3 tutumu gözönüne getirelim: 1 — Alman Emperyalist metodu, 2 — Alman Emperyalist doruğu, 3 — Alman Emperyalist tabanı.

C. Faşizm Metotları

İkinci Emperyalist Evren Savaşında Alman Emperyalizminin hangi karakter ve metotlarla çalıştığını öğrenmiyen kaldı mı? Tıp Doktoru G. Reins, Konsantrasyon kampında öldürülenlere rapor düzmek için çağrıldığı Neu - Sassfurt'ta şunları görüyor:

«Kamp tutukluları yere uzanmışlardı. Onlar artık insan değillerdi; deriyle örtülü birer iskelettiler. Hep açlıktan ölmüşlerdi.»

Bu öldürülenlere, Nazi şefleri: **«Kan bozukluğundan»** yahut **«Asistolliden»** ölmüşler gibi rapor istiyor. Ve Her Doktor da imzaları, ezbere bastığını sıklamıyor... Burada Faşistin itliğine mi tutulursun, Doktorun davarlığına mı? Orta Aman, ister Nazi orman ayısı olsun, ister yüksek kültürlü, böylesine otomattır.

Peenemünde yeraltı işletmesinde kırbaç ve çizmeli tekmeyle çalıştırılanlar, Greifswald insan yakma fırınında kül ediliyorlardı. Bunların ele geçebilmiş tek tük listelerinde şunlar okunuyordu:

(Fransız) «No: 299: G. Charpentier: Asilik etti. Kurşuna dizildi.»

(Türk) «No: 6: Haydar Kobura: Kaçarken tepelendi.»

(Slav) «No: 18: Stanislaus Kuşarski: Reichsführer SS'in emriyle asıldı.»

Bu uzayıp giden kısa trajediler kimin için'di? Savaş esiri yabancı sürgün, Yahudi, her milletten Nazi aleyhtarları kamplara yığılmışlardı. Alman Finans - kapitalistleri milyarlar vursun diye, yeraltı dehlizlerinde aç acına çalıştırılıyorlardı. Çalışamıyacak gibi olanlar, geri gönderilip yakılıyor, yerlerine yenileri sürülüyordu. Böylece, hem esir beslemek külfeti azalıyor, hem boğaz tokluğu bile düşünülmiyen köle işçiler harcanıyorlardı. Yağlarından sabun, küllerinden gübre, üzerlerinde çıkan kıymetli nesnelerden, Nazi sevgililerine armağanlar sağlanıyordu.

Alman Emperyalizmi için her şey mübahtı ve basitti. Örneğin, 6 Kasım 1944 günlü bir emir «Yahudi» yerine «Sonderdienstverpflichtete» (Özel hizmete ayrılmışlar) sözcüğünü öneriyor ve: «Çalışanlardan itaatsizlik gösterenler hemen Gestapo'nun yetkili otoritelerine haber verilecektir» buyuruluyordu. Emrin üstünde de kocaman bir: «GEM EİM» (Gizlidir) damgası. Cinayeti kimse görmiyecek!

Yalnız Güney Almanya'nın (Çekoslavak sınırının) Gestaposu emrinde 230 bin savaş esiri böyle çalıştırılıyordu. Esirlerin 100 bini Macar Yahudisi, 50 bini İtalyan, 5 bini İtalyan subayı idi. Thüringe'nin Saxe - Anhalt potas madenlerinde galeri sistemiyle dünyadan gizli yeraltı silâhı ve uçak fabrikaları kuruluyordu. «Çalışkandır, yamandır Alman milleti.»

Yeraltına köle işçi işletmelerinin başına «YAGER» (Avcılar) grupu geçmişti. O gruptan «Schlempp grupu» 3 muazzam finans-kapital konzern'i arasında işbölümü yapmıştı:

1. — REİMAHG işletmeleri (Reichsmarschal: Alman İmparatorluğu Mareşali, Hermann Göring hava gemiciliği), 1944 yılı bir çok tekelci şirketin kaynaşmasından doğmuştu. «Schlempp grupu», korkunçluğu dillere destan olmuş Buchenwald Konsantrasyon Kampından 10 ayda getirttiği 15 bin işçiden 5 binini öldürmüştü. Öldürülenlerden: Hollandalı, Belçikalı, Fransız, Yugoslav, İtalyan, Leh, Çekoslovak, Sovyetli, İspanyol olarak fişleri ele geçirilenler 885 kişidir. REİMAHC, yalnız 1944 Eylül'ünden 1945 Mart'ına dek 1017 köle yer.

2. — MALACHYT işletmelerinde tespit edilebilen ölü sayısı 768'dir.

3. — SCHLEMPP grupu Çekoslavakya'nın o zaman Leitmeritz adını alan bölgesinde çalıştırdığı köle işçilerden yüzde 28,4'ünün en kısa sürede «Kayıp yüzdesi» olduğunu, bu yüzde içinde hastaların bulunmadığını gizliyememiştir.

Nazi ordularının her girdiği yerde binlerce çeşidi işlenen cinayetlerden niçin Güney Almanyadakilerini andık? Bunların Çekoslovak sınırı oluşu yanında, bir başka yan var: Neu-Stassfurt kampı ve Schlempp grupu ile sıkı bağlı olan: Herrn Doktor honoris causa Heinrich Lübke!

D. Kibar İnsan kasabı Alman Cumhurbaşkanı

Güney Almanya Silâh Şirketlerinin köle işçileri sinek kadar acımaksızın yiyen elebaşısının, **Batı** (Federal: Kapitalist) **Almanya** Cumhurbaşkanı Heinrich Lübke olduğunu işitirseniz, inanır mısınız?

Bir süre önce **Doğu** (Demokratik: Sosyalist) **Almanya** Hükümeti, Lübke'nin: 1) Gestapo ajanı, 2) Hitlercilerin güvençli adamı, 3) Konsantrasyon kamplarını kuran ve köle işçi sömüren kişi olduğunu ispatlıyan belgeleri, altlarında açık «Lübke» imzalarını taşıyan fotokopileriyle yayınladı. Tabiî bu belgeler Batılı Emperyalistler için birer «Başarı sertifikası» ve «İyihal kâğıdı» yerine geçti ve Lübke'nin ciddenden Batı Almanya'nın Başkanı olmaya lâyık bir ulu kişi olduğunu ispatladı.

Bay Lübke, suçlamıya uzun süre karşılık vermedi. Tenezzül mü ederdi koskoca bir Emperyalizm Cumhurbaşkanı? Derken, susmanın ağırlığı arttı. En sonra 1965 Aralığında en çok satılan Batı Alman dergisi «der Spiegel»e **«Bernburg yeraltılarını tanımadığını ve inşaat gruplarının zorla işçi çalıştırmalarıyla hiç bir ilişkisi bulunmadığını»** açıkladı.

Kuru iftira mı yapılıyordu Herr Lübke'ye?

Bay Lübke'nin **«Bernburg yeraltıları»** dediği şey **«LEAU Konsantrasyon kampı»** idi. 1941 yılı köle **işçileri** öldürerek çalıştıran **Schlempp grupu,** 1944 yazında Lübke'yi Schlempp'in yerine geçirerek «Yager» grupuna katmıştı. Bu olayı, o sıra Lübke'nin emrinde çalışmış mühendis E. Tomischke şöyle anlatıyor:

«1944 yılı Neu-Stassfurt yeraltı tuz madenleri galerisindeki tesisler inşaatını Bay Lübke şahsen idare etmiştir Bay Lübke şefimdi. Her gün kendisiyle işim çıkıyordu. Peenemünde'deki işlerim için, daha sonra Ausburg'ta yıkılan Messerschmidt fabrikalarının yeniden inşaası için o bana emir veriyordu. 1944 yılı Neu-Staussfurt'a gene Bay Lübke'nin emriyle gönderildim. Orada, Bay Lübke'nin yalnız Hava Bakanlığından Dornberger'le değil, aynı zamanda SS mensubu Reich (Alman Emperyalizmi) Emniyet Merkez Ofisi (gizli polisi) ile de işbirliği yaptığını öğrendim.»

«Bay Lübke'nin Neu-Stassfurt Konsantrasyon Kampının inşaatı gibi, Wolmirsleben çalışma kampının inşaatını da şahsen gütmüş olduğunu teyit ederim. Bundan başka Bay Lübke 400 tutuklu kadın için de bir Konsantrasyon kampının plânlarını yaptıysa da, bu iş gerçekleşemedi.»

«Bay Lübke'den aldığım talimata göre, SS Reichsführer nezdinde tanımadığım servislerle mutabık kalaraktan, Buchenwald Konsantrasyon Kampından sürgünler, Konsantrasyon kampının inşaatında ve büyütülmesinde ve başka işlerde çalışacaklardı. Öyle de yapıldı. Neu-Stassfurt şantiyesi gibi, ona benzer Marienburg-Heimstedt'deki, Baalberg-Bernburg'taki, Salzgitter'e yakın Höxter'deki ve Hatmersleben'deki şantiyelerden de Bay Lübke tam sorumluydu.»

«Bay Lübke, 7 - 8 ini hatırladığım teftişlerinde, her güçlük ve arza gibi Konsantrasyon Kampından gelmiş sürgün iş-elinin kullanımı üzerinde de bilgi alıyordu. Her gün ısrarla daha büyük çaba gösterilmesini istemekte şiddet gösteriyordu. Güçlükleri den söz edip, sürgünlerin Kamptaki sağlık durumları üzerine dikkati çektiğim vakit Bay Lübke bana Reich'in varoluşu yahut varolmayışı söz konusudur, karşılığını verdi.»

«1944 Şubatında Lübke bana: şimdi artık bozgun önüne geçilmez hale geldi. Birlikte Batı'ya gidelim;

DÜNYA MESELESİ Mİ ?

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

orada Schlempp inşaat grupu savaş ve konsantrasyon kampı inşaatı yapmadı, dedi.»

Acep şu anlatılan Lübke başka bir Lübke midir? O potu kıran, 1945 Mayıs'ında Amerikan CIC (Counter intelligence Corps) adlı casus teşkilâtı oldu. Alman Hava Bakanlığı memurlarından Wolfgang Lübke adında birisini yakaladı. Ona hiç LEAU'da bulunup bulunmadığını bir gün bir gece sordu. Köyünde incelemeler yaptı. Adamın LEAU'da bulunmadığı anlaşılınca kendisi bırakıldı. Şimdi o Wolfgang diyor ki :

«O zamanlar başka bir Lübke soyadlı adam bulunduğunu bilmiyordum. Ancak sonradan Heinrich ile karıştırılmış olduğumu anladım! çünkü bizim köyde benden başka kimseyi tutuklamamışlardı.»

Demek Amerikan casus servisleri de, sıcağı sıcağına Lübke'yi merak etmişler. Sonra, besbelli, meziyetlerini kavrayarak hizmetlerine almayı ve sırası gelince Almanya'nın başına geçirmeyi uygun bulmuşlar!

E. Alman Silâhının Tepesindeki İtler

1946 Ekim 12 günü bir **«Uluslararası Kanun»** çıktı. Güvenlik Konseyinin 38 sayılı Direktifi (Paragraf II, Madde : 2, No : 2) şunu emredir :

«Almanya'da... yabancı sivil kişilere veya savaş esirlerine uluslararası kanunlara aykırı olarak muamele edenler... başlıca suçlulardır.»

Bu kanuna göre Bay Lübke 1 numaralı Nazi suçlularındandır. Nasıl olur da böyle kör körüne parmağım gözüne bir insan kasabı, Batı Almanya'da saklanmakla kalmaz, getirilir Kapitalist Almanya'nın Cumhurbaşkanlığına çıkarılır?

Normal 19'uncu Yüzyıl «AKIL»ı ile düşürenler buna inanmak istiyemezler. Emperyalizm, 40 milyon Batı Almanı içinde, Konsantrasyon Kamplarının kurucusu ve denetçisi bir Gestapo ajanından başka adam mı bulamamıştır?... Bulamaz. Bizde bulabildi mi dersiniz? 1944 yılı Amerika, bir türlü tekin sayamadığı İsmet İnönü'nün Tek Parti-Tek **«MİLLİ ŞEF»** liğini devirmek isteyince ne yaptı? Mumla adam aradı. Ve Türkiye Finans-Kapitalinin güvendiği sabık İş Bankası Umum Müdürü Celâl Bayar ile, ona taupo tutacak müflüs çiftlik sahibi Menderes, çaptan düşük taşra avukatı Koraltan ve modası geçkin profesör Köprülü'den başka kimseciği bulamadı.

DP iskambil kâğıtları eskiyince atıldı. 1960'tan sonra, İnönü köprüsünden geçer geçmez Amerika, Ankara'ya dek gönderdiği CIA ajanlarıyla, Paşanın dediği gibi «BİR BAŞBAKAN ARADI.» Kimi buldu? Yığınla kaşalot sırıtışlı hacıağa veledi «Allah, Allah!» deyip sıra bekliyordu. Amerika, hepsini yoklaştırıp sonra : Morison firmasında sınandığı balina heybetli Demirel'i buldu. Adı işitilmemiş Demirel hava fişeği gibi AP başkanlığına, oradan Hükümet başkanlığına çıktı.

Finans-kapital her ülkede milletten öylesine kopuşmuş bir tekelci azınlıktır ki, yüzde yüz güveneceği adamların sayısını bir elinin parmaklarıyla güç sayar. Gene şeylerin diyalektiği ile, aynı Finans-kapital, ülkede bütün para, politika, basın, idare, devlet, bilim, din, iman ne var ne yok her şeye öylesine toptan el koymuştur ki, dilerse dün kanun dışı ilân ettiği kişiyi, bugün bir devletin başına şân ve şevketle geçirip üne, zenginliğe boğarak, çılgınca alkışlatmadığı ayak takımı bırakmaz. Bay Lübke, emperyalizmin o kerte uluslararası Finans-kapital görevlisi ve güvenlisidir.

İkinci Emperyalist Evren Savaşı : Hitlerci sapıkların Cermen ırkçılığı uğruna mı yapıldı? Buna ancak bizim Okdan buyruklu kafatascılarımız inanmak la görevlendirilmişlerdir. Savaş: yalnız Tekelci Şirketlerin, normal zamanda düşen kârlarını kan ve ateş içinde onkat aşırısına çıkartmaları için yapılır. Lübke'ler, o aşırı kârın yollarını bulanlardır. Lübke'nin omuzdaşı (tadını kaçırdığı için Amerikalılarca asılan) SS Ekonomi İdaresinin Ofis Şefi Obergruppen führer (üst grup önderi) SS Pohl, Nüremberg mahkemesinde şöyle demişti :

«Savaş Endüstrisinin yeraltı kurumları inşaatı uğruna, çeşitli firmalar arasında şiddetli bir rekabet vardı.»

Yâni, aldatılmış insanlık can derdine düşürüldüğü gün, kodaman şirketler yağ derdi ile birbirlerine girmişlerdir. Herr Lübke, o yağ savaşında arslan payını «DEVLETÇİLİK»ten kopartmış «YAGER» (Avcılar) grupuna katılan SCHLEMPP GRUPU'nun adamıdı. Gruppenführer, SS Kammler'le birlikte, Konsantrasyon Kamplarının 100 binden fazla kurbanını söműrerek ulu Alman Şirketlerine milyarlar kazandırmıştır. Hiç böylesi unutulur mu?

85 yeraltı kampı işleten Focks-Wulf şirketi, savaş göklerini dolduran Heinkel, Junkers Konzernleri (tröstler üstü tekeller) ve Türkiye'de bile reklâm ışıkları gözleri kamaştıran: Siebel, Asram, AEG, Telefunken, Wintershall, vb., dün olduğu gibi bugün de Bay Lübke'lerden **«SİLAH SİPARİŞLERİ»** ve **«DEVLET YARDIMLARI»** sağlıyacaklardır.

Bay Lübke'nin asıl özel durumu daha ilginçtir. Bugünkü Çekoslovakya sınırlarını koklayan Güney Almanya'da «Yager Grupu»ndan en çok yararlanmış teeklci Alman firmaları şunlardır : **A.T.G. - Siebel - Werke (Flick) - Heinkel - Messerschmidt, Junker...** Bütün o devleri kontrol eden iki konzern: **HANIEL** ile QuANDT adını alır. Lübke özellikle bu konzernlerin adamıdır.

Bitmedi. Nazi Almanya'sında en büyük savaş sanayii STRABAG (Strassenban AG) firması: köle işçi dalavereleriride Neustassfurt'deki «REH» projesine, Thuringe (Ordruf) deki **«S 3»** projesine katılmış ve Lübke'nin Shclempp grupundan en yağlı siparişleri sağlamıştır. STRABAG'ın hisse senetleri kimin elindedir? Yüzde 55, Batı Almanya'nın **«ÜÇ BÜYÜKLERİ»** adı verilen iki banka ile bir Konzern'in elindedir. Hisse senetlerinin yüzde 35 ini ilk ikisi, yüzde 20 sini üçüncüsü tutan üç Büyükler şunlardır :

1 — **Wehrhahn konzerni :** Adenauer'in (Lübke'den önceki Alman Cumhurbaşkanının) damadının elindedir.

2 — **Pferdmenge Bankası :** Adenauer'in **«İNTİMİ»** (sıkıfıkısı)nın elindedir.

3 — **Abs'ın DEUTSCHE BANK'ı :** Adenauer'in danışmanının elindedir.

Şimdi, Amerika için, Adenauer'in (Bayar gibi) eskimiş bir kart olduğunu düşünelim. Onun yerine geçirilecek **«Yeni kart»** kim olabilirdi? Adenauer çekileceğini anlayınca Lübke'yi tutup önce Bakan, sonra Cumhurbaşkanı yaptırıverdi. Seçim meçim mi?... Hadi canım: her gün nelerini gözümüzle görmüyor muyuz? Lübke'nin «seçilmesi» açıkça şundan ileri gelmiştir :

«O, yeni silâhlanma programını kolaylaştırmaya kabiliyetli sınanmış adamdır».

Alman silâhının tepesinde bu adamlar duruyor.

F. Alman Silâhının Taban'ındaki İtler

Tam Çekoslovakya trajedisi günlerinde Almanya'nın nerelere geldiğini en peçesizce belirten tek olay: **NEONAZİ (Yeni Nazi) Partisidir.** Bu Partinin adı bile (DP'den kırma AP gibi) Nazi adının kısaltılmışıdır. Hitler'in partisi : NSDAP i di.Bu ada, utanmazca bir demagojiyle: **S : Sosyalist,** ve **A : Amele-İşçi** sözcükleri katılmıştı. Şimdiki Almanya faşizmi artık: «SOSYALİST» yahut «İŞÇİ» maskeleri takmıyor. Çünkü arkası: Amerika kuvvetli.

Unutmıyalım. Batı Almanya'da namuslu sosyalistlerin parti kurmaları yasaktır. Ama, Yeni Nazi Partisi 1969 seçimlerinde **«BAŞA GÜRÜŞEREK» Bundestag'**a (Alman Meclisine) kuvvet gösterisiyle girmiye çağırılıdır. **En tarafsız Batı gazeteleri:** Yeni Nazi programıyla Hitlerci programın birbirinden kopya edilişini «TABİİ» buluyor.

Batı Almanya'yı birdenbire kırıp geçiren Yeni Nazi programından iki bölüme işaret etmek yeter :

1) **«HÜRRİYET İÇİNDE ALMAN BİRLİĞİ.» 1-3 maddeler: «1945 Komünist fütuhatı «GERÇEKLEŞTİĞİNİ» tanımıyoruz.» «O yerlerden her türlü vazgeçiş, Alman ulusunun çıkarlarına ihanet etmektir.»**

«O yerler» içinde bugünkü: Sovyet, Polonya, Avusturya gibi ÇEKOSLOVAKYA toprakları da vardır.

3-6. maddeler: **«Sovyetler ülkesi ve Doğu Almanya üzerindeki isteklerimizden hiç kimse, hiç bir hükümet ve hiç bir parti vazgeçemez.»**

Dikkat edilecek şey: Doğu Almanya da bir Almanya'dır. O Batı Almanya'yı «geri almak» istemiyor da, Batı Almanya Doğuyu ve ötesini istemiyeni ihanatle suçluyor!.. Necnazi programı nasıl gerçekleşecek ?

2) **«SAVUNMA VE AVRUPAYI SAVUNMA SİYASETİ»** (Program bölümü) ile. O bölümde şunlar saklanmıyor :

«Avrupanın var olması için gerekli askerci garanti, her şeyden önce Almanya'nın irade birliğinin yeniden kuruluşuna ve Avrupa bölünüşünün ortadan kaldırılışına bağlıdır.» (Yani Hitler'in **«EUROPAFESTUNG»**u «Avrupa Kalesi» yeniden kurulmalıdır.) Bunun için :

Artık İkinci Evren Savaşının özel birliklerine karşı hiç bir **kötüleme yapılmamalıdır»** (Yâni: bütün nazi SS'leri, «Alman ulusu adına» cinayet işliyenler, yeniden itibara kavuşturulmalıdır: sanki kavuşmamışlar gibi) O da yetmez : Yeni Nazi plânını gerçekleştirmek (üzere) bir **«Ervelterte strategie:** Genişliğine ordular güdümü»ne uygun **«ANSIZIN SALDIRMA»** ve **«YILDIRIM SAVAŞI»** tertiplenmelidir. (Emperyalizm Araplara karşı İsrail savaşında bunu tertipledi, ve Alman Genelkurmayığı o yeni Yıldırım Savaşını coşkunca selâmladı.)

Gilbert Denod diyor ki:

«Bu program, Bundeswehr (Alman Emperyalist ordusu) içindeki Hitlerci subaylar arasında pek tema patik bir yankı bırakıyor. NPD'nin Bavyera şubesi (Tam Çek sınırı!) eski Wehrmacht (Hitler ordusu) subaylarının veya bir çok fiilen hizmette bulunan **pek çok Subay ve Üstsubayın katılmasıyla seminerler ve görüşme toplantıları örgütlüyor. Bu toplantıların başarıları öylesine büyük oluyor ki, ayda iki üç defa yapılması yetmiyor ve çağrılanlar mahfilinin daha çok genişletilmesi düşünülüyor»** (23 Ağustos 1968).

Demek Çekoslovak sınırında «Yıldırım savaşı» çoktan hazırlanıyor.

Bundeswehr'in genel müfettişi General Maizière, Alman Ordusunda Yeni Nazi Partililerin % 1 olduğunu saymış. Alman «Sosyologlarına» göre : profesyonel askerler Alman milleti içinde 1000 kişide 3 kişiyi geçmemekle birlikte, Neonazi Partisi içindeki üyelerin her 10 kişiden bir tanesini o profesyonel Alman AS-KERCİL'leri tutmaktadır.

İşte, Çekoslovakya meselesinde Almanya'nın silâh sesi budur. Bunu kavramadıkça, ne Sovyetleri, ne Çekoslovakları anlamak olanaklaşamaz.

ÇEKOSLOVAKYA'NIN SİLAHI

Amerikan emperyalizmi, tıpkı Hitler gibi, bütün kapitalizmi YEDEĞİNE aldıktan sonra, Alman silâhını alıştıra alıştıra Çekoslovakya'ya doğru yöneltiyor. Özellikle Güney Almanya'da (Çek sınırında), harıl harıl «YILDIRIM SAVAŞI» talimleri yaptırıyor. Çekoslovak silâhının özellikleri nedir?

A. Çekoslovakya «Nire»dir?

Çekoslovak toprağının 3'de 1'i ormandır. Ama, yağmuru yılda ortalama 600 ile 700 milimi geçmez. (Türkiye'nin yarıdan çok topraklarında nem bunun üstündedir). Ona rağmen Çekoslovak toprağının % 66'sı ekilir. (Türkiye'de ekilen yer % 11, nadas bırakılanla % 17'dir). Bu durum, orada sanayii önerir.

Çekoslovak nüfusça dünyanın 1000'de 5'i, toprakça 100'de 8'dir. Öyle iken Çekoslovakya'da adam başına ham demir üretimi (361 kilo ile) dünya 4'üncüsü; çelik üretimi (511 kilo ile) dünya 3'üncüsü (Belçika ve Batı Almanya'dan sonra; Amerika, İngiltere, Fransa, Japonya'dan önce); linyit üretiminde (4740 kilo ile) dünya (Doğu Almanya'dan sonra) 2'incisi gelir.

Toptan COĞRAFYA ve TARİH üretici güçleri bakımından Çekoslovakya'nın asıl iki **MÜTHİŞ** denilecek özelliği vardır ki, onlar kavranmadıkça mesele güç anlaşılır:

1) TARİH BOYUNCA : Orta Avrupa'nın gerek Kuzeyle Güney arasındaki, gerek Doğu ile Batı arasındaki hemen bütün başlıca **TİCARET** yollarının GEÇİTLERİ Çekoslovakya'dan geçmiştir. Tarihde, ekonomide, politikada, askerlikte ve ilh.. **TİCARET** yolunun ne olduğunu gözönüne getirirsek hemen şaşmayız: Çekoslovakya demek, Kara Avrupasının **KİLİT** noktası demektir. Ne var ki işe başka bir dünyayı yerinden üçüracak eleman geldi katıldı.

2) MODERN TEKNİK, ATOM ÇAĞINI yarattı. Ve :

«Çekoslovakya'nın dünya ölçüsünde önem taşıyan muazzam URANİUM maden kaynakları vardır.» (Karel Karl: La Tchecoslovaquie, s. 8, 1963).

Yalnız bu iki varlığın yamanlığı bize şu iki sonucu çıkartmamazlık edemez:

1 — Çekoslovakya demek, AVRUPA'nın ekonomisinde (hele, **«Drang nach Osten:** Doğuya atıl» ve **«Europafestung:** Avrupa kalesi», biçimli «YAŞAMA ALANI» güden Alman Finans-kapitali için) **«Yaşantı düğümü:** Ukde'i hayatiyye» demektir.

2 — Çekoslovakya demek, DÜNYANIN atom gücü ve nükleer enerji alanında **«Yaşantı düğümü»** demektir. Bu düğümün Sosyalizm yahut Emperyalizm elinde oluşu dünyanın bir anda alın yazısını değiştirebilir.

İnsanın ensesinden **yaşantı düğümüne** belirsiz bir iğne ucu batırılsa, ânîden ölüm gelir. Çekoslovakya, bütün küçüklüğüne rağmen, dünyanın öyle yaman bir can noktasıdır. Onun için, ne Emperyalizm, ne Sosyalizm işin bu nâzik yanı üzerinde konuşmayı sevmiyor. Siyaset, bütün can alıcı noktalar üstünde deliye taş andırmama zanaatidir. Hele Kapitalizmde siya-

(Devamı Arkada)

«İki Süper»

mazdı. Bu yüzden yoldaşlarımızın hatalarını eleştirmek, onların hatalarından kurtulmaları-na, daha eksiksiz olmalarına yardımcı olmak sadece bir hak değil, aynı zamanda devrimci bir görevdir de. Her gerçek devrimci militan veya parti bu hak ve görevini hiç aksatmadan çekinmeden kullanır. Yoldaşça bir dayanışma içinde olduğu her kişi ve örgütten de, kendisine karşı aynı şekilde davranmasını ister. Bakın bu Leninist ilkeyi Kıvılcımlı Usta nasıl göze batırır :

«Eksik gediklerimizi bize gösterenler ÖZ DÜŞMANlarımız bile olsalar, onlara en derin teşekkürlerimizi borçlu oluruz. Yanlışlarımızı göstermekle, manen veya maddeten ölmedikse, yanlışlarımızı düzeltmemize, olgunlaşmamıza, daha güçlü yaşamamıza yol açtıkları için, düşmanlarımız bize en büyük DOSTLUĞU yapmış demektir. Uyarmak, uyandırılmak güçümüze gitmemeli, Acı da gelse hoşumuza gitmeli. Hekimlikte «ACILAR» iştaha açıcı sayılırlar.» (Halk Savaşının Planları. S : 20)

Meşrebimiz bu olunca eleştirilmekten de, eleştirmektende kaçınmak bizlere elbette yaraşmaz. Mesele bu kadar açık ortaya konulunca bizim, SBKP (B) yönetici ve ideologları karşısındaki tavrımız da kendiliğinden ortaya çıkmış olur. Bizler, bir yandan Proletaryanın ana vatanı (ve muhkem kalesi) Sovyetler Birliği'nin, Türkiye devriminin bir numaralı dış müttefiki olduğunu kabul eder ve hiç gözden kaçırmazken; diğer yandan da SBKP liderlerinin, bizce hatalı olan bazı düşünce ve davranışlarını da eleştirmekten geri durmayacağız. Bunu yaparken de Ustalarımızın bize öğrettiği gibi davranacağız. Yani gördüğümüz yanlışları, «küçükburjuva tevazu maskaralıklarına» düşerek okşamayacağız. Tersine, yanlışlara karşı katı, acımasız davranacağız.

Tabii bu davranış, kelleyi koltuğa kimsenin kaşı gözü için almamış olanların, devrim cephesinin kan kurutucu istihkamı içinde yiğitçe döğüşenlerin koyabileceği, proleter davranışıdır.

Bu davranışı, Moskova veya Berlin'deki ihanet şebekesi Laz İsmailgillerin de koyması düşünülemez. Herşeyden önce buna, onların çapı elvermez. Sonra, zaten hakları da yok onların böyle bir şeye. Çünkü eleştiri dövüşen, iş yapan adamın hakkıdır. Yatan adamın değil. Hele hele davaya en namussuzca ihanet eden döneklerin kesinlikle bu hakkı yoktur, olamaz da. Çünkü kendileri için eleştirinin diyalektiği öldürücüdür. Kaçaklar bu durumlarını kendileri de adları gibi bildiklerinden. Sovyetliler önünde kulca alçalarak secdeye kapanmaktan başka davranış koyamazlar.

2 — Hainler kliğinin, Sovyet Liderlerinden kimliklerini sürekli gizleyebilmek ve kendilerini güya gerçek TKP imiş gibi yutturabilmek için yapmak zorunda kaldıkları bir diğer aşağılık davranış da : Türkiye'deki devrimci mücadeleye ve önderlerine pislik atmaları, kara çalmalarıdır. Onlar kendileri, poliste çözülüp çökerken, bütün örgüt sırlarını polise okurken, yiğitçe direnerek dimdik ayakta kalan ve polisin artan işkencelerine rağmen ağızlarından «ben komünistim» cümlesinden başka tek söz alamadığı gerçek militanlardan intikam aldıklarını sanmaktadırlar. Onların kendi yaptıkları bütün ihanet ve namussuzlukların günahını Hikmet Kıvılcımlı, Şefik Hüsnü, Reşat Fuat gibi yiğit önderlerin üstüne atmaya çalışmaları «neye benzer? Onlardan daha özürlü olan isterik salon kokotunun, kendi pisliğini lavantalarda örtmesine... Yahut,onlardan daha haklı olan sokak fahişesinin, aşağılık kompleksi ile bütün komşu kadınlarının namuslarından şüpheyle konuşmasına ve herkese pislik atmasına... Kadıncıklar mecbur. Bu beğcikleri yalan, dolana, namussuzluğa zorlayan» neden var mı? Evet var. Bir ruhcul bir de maddecil olmak üzere iki neden var :

1 — Ruhcul neden : Onlar kendi pisliklerini, yiğit kimselerin üstüne atmaya çalışırlarken, tıpkı bütün mahalle kadınlarını ahlaksızlıkla suçlayan zavallı sokak fahişesi kadıncık gibi, adına «Projeksiyon» denen bir psikoz kanununa (Psikolojik bir savunma mekanizmasına) göre davranmaktadırlar. Yani bir anlamda böyle davranmaya mecburdurlar.

2 — Maddecil neden : Kimliklerini veya geçmişlerini SBKP Liderlerinden gizleme çabası onları bu davranışa itmektedir. Kimliklerini gizlesinler, kendilerini geçmiş mücadelenin önderleri olarak tanıtsınlar ki, Sovyetler onları ellisekiz yıllık mücadelenin temsilcisi sansın ve kabul etsin. Onlar da Sosyalist Ülkeler Proletaryasının emeklerinden kırpılarak kendilerine bağlanan «ömür boyu aylık gelir» den olmasınlar. Ve güvenlik içinde yaşadıkları Sosyalist Ülkelerden kovulmasınlar.

Demek ki bu iki neden onları Türkiye'de dövüşen militanlara karşı sürekli pislik atmaya zorlamaktadır.

Şimdi gelelim attıkları pislikleri, yalan ve demogojileri tek tek teşhir etmeye :

(Devam edecek)

(Baştarafı Sayfa 9 da)

set: yalnız EN ÖNEMLİYİ EN ÖNEMSİZ gösterme hokkabazlığıdır.

Çekoslovakya meselesinde Kapitalizmin de, Sosyalizmin de, hiç düşüncesini belli etmeden, durup dururken ansızın DAVRANIŞ'tan başka tepki göstermeyişi bundan ileri gelir. O yüzden herkes ansızın çileden çıkıverir. Çekoslovak meselesi temelinde yalnız bir BÜTÜN AVRUPA meselesi olmakla kalmaz, aynı zamanda bir BÜTÜN DÜNYA meselesi oluverir.

B. Çekoslovcakya'nın Ekonomik Yapısı

Çekoslovak milletinde bir devrim oldu. Ama, hani şu, ağızlara sakız «Devrimciliklerden» biri değil. Toplumun ekonomik ve sosyal temelinin gerektirdiği DEVRİM. «Oldu mu?», «Yapıldı mı?», «Kim yaptı?» ikinci mesele. İnsanlığı sıkan Kapitalizm kabuğunun orası çatladı. Devrim oldu.

Maden yatakları, enerji kaynakları, ormanlar, sular, maden suları, sanayi üretim araçları, ulaşım araçları, kollektif taşıtlar, bankalar, sigortalar, radyo ve televizyon, sinema, okul, bilim MİLLİLEŞTİRİLDİ. TOPRAK : yalnız işliyenin tasarrufuna sunuldu. ŞAHIS MÜLKÜ : dokunulmaz bilindi. Bütün ülke EKONOMİSİ biricik PLAN'la Sendikaların en geniş çapta katıldıkları Devlet kontroluna geçti.

Şimdi, çelik, metalürji, makine sanayii gibi **MİLLİ İŞLETMELER** : yetkili Bakanlıklarca güdülüyor. Besi sanayii gibi, hem üretimle hem sürümle ilişkili endüstriler **İŞLETME GRUPLARI** adı altında yürütülüyor. Bu iki çeşit sanayi dışında, ayrıca mahalli taşıt, esnaf işletmeleri, tâmir atelyeleri, çeşitli halk hizmetleri LOKAL KOMUNA İŞLETMELERİ olarak çalıştırılıyor.

Çekoslovak Devrimi böylesine basit. Bütün o ucu bucağı görünmez Kapitalist üretim kargaşalığı bir anda durultulmuş: hayvanca Serbest Rekabet'in ve eklerinin yerine insanca plânlı ve bilinçli Emek düzeni geçmiştir. Üç kolda gelişen bütün o muazzam ekonomi yapısını insanlar nasıl işletirler? (Bizim sarmısaklı «DEVLETÇİLERİMİZ»in kulaklarına kurşun) : Çekoslovakya'da ekonomi elden geldiğince DEVLETİ İŞE KARIŞTIRMAKSIZIN, bütün emekçi yığınların aktif katılışı ile yaratıcılaştırılır. Çalışanların ekonomi güdümündeki kesin davranışları ve kontrolları şu kurullar ve kurumlarla sağlanır :

1 — **SENDİKALAR.** — a) Bütün önemli **ülke** meselelerinin çözümünde söz ve iş sahibidirler.

b) Çalışma, ücret, yaşantı düzeyi, kültür, sosyal güvenlik ve ilh. gibi bütün önemli **işçi** problemlerinin çözümlerini arar, bulur ve uygularlar.

c) Bir zaman sırf **Devletin** tekeline (sınıf olarak Kapitalizmin teşkilâtlı insafına) bırakılmış olan: hastalık sigortası, iş güvenliğini denetleme, iş kanununu ve kararnamelerini düzenleyip gerekli her türlü kararları alma ve yürütme işlerini üzerlerine alırlar.

d) Ekonomi PLAN'ının kuruluşuna, kontroluna, gerçekleştirilmesine girişirler.

2 — MİLLİ TARTIŞMA. — Yalnız Sendikalarda teşkilâtlanmış halk ile kalınmaz. Sendikalılardan başka bütün ülke çalışanları yaptıkları toplantılarda her önemli problemi ayrıntıları ile kendisine iş edinip eleştirir. Emekçilerin itirazları, teklifleri ışığında kararlar alınır. Ona göre genel normlara ve davranışlara geçilir.

1957 yılı «MİLLİ EKONOMİNİN GÜDÜMÜ», 1958 yılı «YAŞANTI DÜZEYİ» (hayat seviyesi), 1960 yılı «ANAYASA TARTIŞMASI» gibi konular, kapalı kutu salonlarda, birkaç açıkgözün yakıştırıvermesi ve millete dayatması biçiminde, oldu bittiye getirilmedi. Teşkilâtlı tabanın kotarışı ile, bütün çalışanların millet ölçüsünde en ince ayrıntılarına dek gözden ve eleştiriden geçirildi. Örneğin: 1961 yılı «İŞ SAĞLIĞI» problemi tam 20.000 taban Sendika örgütünde, 3 milyon çalışan insanın tartışma, tavsiye süzgeçlerinden geçirilerek, halkın direktifleri yönünde Millet Meclisine getirildi.

3 — TEKNİK EKONOMİ ŞURALARI. — Bütün sanayide ve yapı işlerinde, sendikalarca seçilerek, müdürlerin yanlarına verilmiş DANIŞMANLAR heyetleri vardır. Bu heyetlere: en değerli **mühendiler ve teknisyenler, işçi yenilikçileri, icat yapmış olanlar**dan başka **Parti, Sendika ve Gençlik** sorumluları da katılırlar. Herşey bu seçkin danışmanların gözleri önünde geçer. Danışmanların tavsiyelerini, sebep göstermeksizin ve sorumsuzca kimse erteliyemez.

4 — ÜRETİM KONFERANSLARI. — Her ATELTEDE ve her İŞLETMEDE taban Sendikanın örgütlediği sık Konferanslar yapılır. Bu konferanslara yalnız seçkinler değil, bütün çalışanlar katılır. Orada, üretimin her başarısı ve her yetersizliği eleştirilir. Tavsiyeler, öğütler verilir. Sorumlular gerekli dersleri çıkarırlar.

5 — TEKNİK EKONOMİK KONFERANSLAR. — İşyerlerinden seçilmiş **DELEGELER** toplanırlar. Bunların başlıca görevleri: özel plânları yapmak, çalışmayı örgütlemek, yeni teknoloji yaratma ve uygulama, yeni üretim ve ürünler yapma gibi işleri yürütmektir. İş yürütülürken, hep çalışanların denemelerinden, teklif ve öğütlerinden yararlanır.

Yukardaki üretim mekanizmaları, insanların : 1 — YARATICILIKLARI, 2 — Güvençli Sağlıkları, 3 — Kolektif anlaşmaları ile geliştirilir.

a. — YARATICILIK. Uğruna iki kurum vardır : **«SOSYAL YARIŞMA»** ve **«YENİLİKÇİLER VE İCADÇILAR HAREKETİ».** Bu iki çeşit davranışın adlarından da anlaşılacağı gibi, yurttaşın her ileri ve yeni yaratıcı girişkinliğini teşvik edip geliştirmek örgütlenir. Üretimde daha iyi sonuçlar almak, malzemeyi tasarruflu kullanmak, işin üreticiliğini arttırmak ve benzeri işlerde, bütün çalışan yığınları harekete, yarışmıya, icat ve ihtira yapmıya imrendirilir. Başarı gösteren kişilere veya gruplara şeref ünvanları, nişanlar, vb. verilir.

b. — SAĞLIK. Uğrunda özellikle iki kurul vardır : «MİLLİ HASTALIK SİGORTASI», «İŞ GÜVENLİĞİ VE SAĞLIĞI». Bu iki örgütü doğrudan doğruya Sendikalar güderler. Bu güdümle, ayrıca, çalışanların her günkü denetleri, öğütleri, eleştirileri yakından izlenir. Sağlık ve Güvenlik uğruna geniş plânlar yapılır. Ona göre Kollektif Konturatlar yapılır. İşin gidişi ve yenilikleri uygulamak için özel personel seçilir. O seçilen müfettişler, sağlık işlerinde bir aksaklık görürlerse, makineleri, hatta bütünüyle işi durdurmakla görevlidirler. İşi kaytarana karşı disiplin tedbirleri alırlar.

Gerek Sigorta ve gerek Sağlık ve Güvenlik kurulları ile müfettişleri: yapılan evlerin inşaatını, eleştirilmelerini, kantinleri, lokantaları, mağazaları, hizmet, başarı ve fiyat bakımından sıkı kontrol altında tutarlar.

c. — KOLLEKTİF KONTURATLAR. İşletme **müdürleri** ile işçiler adına yetkilendirilmiş İŞLETME KOMİTESİ arasında kararlaştırılır.

Böyle bir Ekonomi makinesi saat gibi işlemez mi? 13 buçuk milyon insanın emeği hiç bir tesadüfün veya kişinin yahut «sorumlu», «yetkili» adını alacak katın keyfine bırakılmamıştır.

(Devam Edecek)

Yeni VP'nin Demagojide Devrimi (4)

SENDIKA PARTİNİN BAŞINA GEÇİP ONU GÜDEBİLİR Mİ?

Bilindiği gibi biz, 1. sayımızda yeni VP eleştirisini, «Vatan Partisi Genel Başkanı» Mehmet Özler imzalı «Durum Değerlendirmesi ve Önerimiz» adlı çağrılarının eleştirisi ile başlatmıştık. Yeni VP'nin o çağrıda DISK'e başlık önerdiğini, bunun değil Marksizm - Leninizm ekonimizden bile geri bir tez olduğunu anlatmıştık.

Yeni VP'nin bu eleştirimize cevabı ise şu demagoji ile başlar : «Derleniş eleştirisine DİSK'e yapılan çağrı ile girer. Önce buna değinelim. Vatan Partisinin, Zeki Erginbay'ın ve Cerrahpaşada iki gencin katledilmesi üzerine yaptığı öneriden şu cümle alınır.» Denerek bizim kendilerinden aktardığımız bir değil iki cümle aktarılır. (Devrimci Derleniş ve «TEK PARTI» Rüyası. Yeni Sosyalist sayı 49)

Yani demek isterler ki : biz somut olaylar (cinayetler) karşısında somut davranış koymak için bir öneride bulunduk. Bunu abartmak, polemik konusu yapmak gereksizdir. Böylece okuyucu gözünde, daha söze başlarken, akıllarınca bizi haksız bir saldırıda bulunmuş duruma düşürmek isterler. Oysa parti olduğunu iddia etmek bir yana, her siyaset, attığı her adımın hesabını, her zaman vermelidir, vermek zorundadır. Hiç bir gerekçe hiç bir siyasi eğilime ayak-üstü olur olmaz konuşma hak ve yetkisi veremez.

Sonra «Derleniş eleştirisine DISK'e yapılan çağrı ile girer.» deniyor. Burada aynı demagoji devam ediyor. DISK'e somut bir konuda bir çağrıda bulunmuşuz burada kılı kırk yararak büyük bir hata varmış gibi saldırılarak haksızlık ediliyor denilmek isteniyor. Oysa çağrı yalnız DISK'i değil : «bütün demokratik güçlerin ve yurtseverleri... demokrasi mücadelesi» ne çağırır. Sonra DİSK'i daha sonra da «Vatan Partisi : Cumhuriyet Halk Partisini Demokrasi Cephesi'nin bir parçası olarak görür.» denerek CHP'yi de çağırır. Ve şöyle biter : «SOSYALISTLER, CUMHURIYET HALK PARTİSI ve BÜTÜN YURTSEVERLER DEMOKRASI CEPHESINE» (Majüskülleyen Yeni VP) Demek ki çağrı hiç de Yeni VP'nin göstermek istediği kadar önemsiz, sıradan, somut bir konuda (cinayetler) somut bir eylem için yapılmıyor. Tam aksine «Demokrasi Cephesi» kurmayı amaçlıyor. Ama onlar eleştirimiz karşısında açık düşünce bu manevralara bile umut bağlayabiliyorlar.

Bir de belki unutkanlığa gelmiş çağrıda Zeki Erginbay'ın adı geçmez. Orada tarih sırasına göre cinayetler sıralanır. Son cinayet 25 Ocak 1977 tarihli Cerrahpaşa'lı 2 öğrencinin öldürülmesidir. Kimbilir, çağrının yalnızca DİSK'e yapıldığını sanmaları da belki bir unutkanlık sonucudur.. Geçelim.

«...... öneriden şu cümle alınır.» dendikten sonra bizim kendilerinden aktardığımız 2 cümle aktarılır. Yani onlar yine polemiğimizi küçültmek istemişlerdir. Şu cümleler değil de «şu cümle» diyerek tekilleştirip, bizim tek cümle aktardığımız izlenimini yaratmak istiyorlar. Yandan çarklı bir şeklide cımzıbla cümle çekmişler demek istiyorlar. Oysa kendileri hiç farkına varmadan aktardığımız 2 cümleyi yazıyorlar. Kaldı ki aktardığımız cümleler o iki cümleyle de bitmiyor. O cümlelerden, önce aktardığımız cümlelerin üzerine de soğuk su içiyorlar. Bu meselenin biçimcil yanı.. Mesele bununla kalsa kendilerine sadece afiyet olsun denilebilirdi. Şimdi meselenin özüne geçelim :

Yeni VP, «Vatan Partisinin, Zeki Erginbay'ın ve Cerrahpaşa'da iki gencin katledilmesi üzerine yaptığı öneriden şu cümle alınır» diyerek şöyle devam eder :

«Vatan Partisi : İşçi sınıfımızın bir bölüğünün örgütü olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonunun demokrasi savaşımında hemen başa geçmesi gerektiğine inanır. Davranış olarak bütün demokratların ve yurtseverlerin desteğinde ilk adımda İstanbul, İzmir, Bursa ve Adana gibi büyük şehirlerimizde DEMOKRASIYI KORUMA, İŞSİZLİĞİ, PAHALILIĞI VE SİYASİ CİNAYETLERİ PROTESTO YÜRÜYÜŞ VE MITİNGLERİ yapmayı önerir. «Ve şöyle yorumlanır : **«Kendine «TKP» adını takan (...) bu ihanet sosyalizminin Türkiyedeki sözcüleri de sizinle aynı sloganı bağırıyor : «DİSK başa geçsin»** Böylece VP'nin «sahte TKP» ile paralelliği gösterilmiş oluyor (!) Ayrıca **«hem kendinize 'Proletarya Partisi' diyorsunuz hem de DİSK'e 'başa geç!'** Hem kendinizi devrimin genel kurmayı sayıyorsunuz, hem de DİSK'in başınıza geçmesini istiyorsunuz. Bu ne yaman diyalektiktir böyle?» (Dev. Derleniş, S. 1)

«Eğer VP, DISK'e siyasi parti misyonu vererek **«başa geçme»**sini öneriyorsa, bu önce «TKP» ile aynı çukura düşmek, sonra kendini parti olarak inkâr etmek olur.» (Yeni VP, Yeni Sosyalist sayı : 49 a.ç. Yeni VP) Evet aynen öyle oldu. Ve bunun böyle olduğu **Devrimci Derleniş'çe** birinci sayıda ispatlandı.

Sizce de bu ispat (bundan sonra göreceğimiz demagojilerinize rağmen) çürütülemedi. O ispat şöyleydi :

«Yeni VP'nin megalomaniden başını yitirmiş hasta kurmayları, Türkiye halkına, kısa süre önce öneriyi yaptılar :

«Vatan Partisinin somut önerileri şunlardır :

«Vatan Partisi Finans - Kapital saldırılarına karşı kurulacak **Demokrasi Cephesinin** (Doğrusu Halk Cephesidir. «Demokrasi Cephesi» lafı, Marksist literatürdeki Halk Cephesi kavramının burjuva, küçükburjuva ağızlarda sulandırılmış biçimidir. Devrimci Derleniş) Öz gücü olarak İŞÇİ SINIFIMIZI görür» Yeni VP Genel Başkanı Mehmet Özler, Durum Değerlendirmesi ve Önerimiz s. 7)

«Buraya kadar söylenen olağanüstü doğru. Katılmamak mümkün değil. Çünkü biz körün deyneğini bellediği gibi, elli yıldır, her söze girişte «başta işçi sınıfımız gelmek üzere» demeden edemeyen bir siyasetin savunucularıyız.

«Devam edelim Yeni VP'nin önerisini okumaya :

«İşçi sınıfımızın liderliğinde verilecek demokrasi savaşının kararlı ve başarılı olacağına inanır. Bundan dolayı bütün demokratik güçleri ve yurtseverleri, işçi sınıfımız etrafında kenetlenmeye onun (onu olacak, Devrimci Derleniş) demokrasi mücadelesinde desteklemeye çağırır.» (agy. s. 7))

«Burada işler biraz çatallaşıyor. Öneri kaypaklaşıyor. Belirsizlik ortaya çıkıyor. Çünkü biliyoruz, «devrimci sınıf proletaryadır.» Fakat onun kendini ortaya koyabilmesi, gücünü gösterebilmesi, devrimin lokomotifi olarak tüm halkı peşine takıp sürükleyebilmesi neye bağlıdır.? Hiç kuşkusuz partili olmasına. Parti proletaryanın en vurucu silahıdır. Lenin Usta'nın deyişiyle : proletarya partili ise heptir, partisizse hiçtir.

«Proletarya, ilkçağın zorbalığa başkaldıran başıbozuk köleleri değildir. O iktidar savaşı güden, modern savaş organizmasının (Proletarya Partisinin) kurmaylığında çelik disiplinde döğüşen devrim ordusunun belkemiğidir.

«Bizim sözde «parti tezi» şampiyonu Yeni VP şıhları, burada nedense partiyi unutuveriyorlar. «İşçi sınıfı liderliğinde verilecek demokrasi savaşının kararlı ve başarılı olacağına inanır»lar. Ama İşçi Sınıfı Partisiz nasıl liderlik edebilir? İşçi sınıfı partisiz yani dağınıkken, «bütün demokratik güçler ve yurtseverler» onun etrafında nasıl kenetlenebilir.

«Bakın sayın Yeni VP ideologları bu soruları nasıl cevaplandırıyorlar» (Devrimci Derleniş sayı 1) dedikten sonra DSK'e «demokrasi cephesinde hemen başa geçmesi gerektiği» ni anlatan meşhur iki cümle aktarılır. Görüldüğü gibi Yeni VP'nin önerisinden tek bir cümle (şu cümle) değil, 6 (altı) cümle (bir diğer deyişle şu cümleler) aktarılır. Ve söylenenler arasındaki bağlantı Marksizmin klavuzluğunda kurularak eleştirilir. Yoksa tek bir cümle cımbızla çekilerek gönlümüzce yorumlanmaz. Zaten böyle bir metod proletaryanın metodu olamaz. Bu adiliğe hiç bir zaman düşmedik. Düşenlere karşı bugüne değin hep en acımasız olduk. Böyle olmaya da devam edeceğiz.

Eleştirinin devamında ekonomistler dahil hiçbir oportünist revizyonist akımın bile «demokrasi savaşı»nda, yani siyasi savaşta ekonomik mücadele aracı olan sendikaya «başa geç» önerisi yapmadığı, o denli mantıksızlaşmadığı belirtilir. Sonra şöyle denir :

«Bugün Türkiye'de DİSK'in başa geçmesi gerektiğini savunan sizden başka bir siyaset daha var. Kendisine «TKP» adını takan, aslında hepsi gerçek TKP'ye ihanet etmiş, bu yüzden gerçek TKP'den atılmış kaçakları başını çektiği, bu ihanet sosyalizminin ürkiye'deki sözcüleri de sizinle aynı sloganı bağırıyor : «DİSK başa geçsin.»

«Ama onlar bile sizden daha mantıklı. Çünkü onlar «TKP» diyemedikleri için DİSK diyorlar. Yani DISK derken anlatmak istedikleri sahte TKP. DISK'i sahte TKP'yi işaret eden bir sembol olarak kullanıyorlar.

«Ya siz Yeni VP'nin altına etmiş şıh hazretleri! Hem kendinize «Proletarya Partisi» diyorsunuz, hem de DİSK'e «başa geç». Hem kendinizi devrimin genel kurmayı sayıyorsunuz, hem de DİSK'e başınıza geçmesini öneriyorsunuz. Bu ne yaman diyalektiktir böyle?» (Devrimci Derleniş Sayı : 1)

Evet sayın Yeni VP şıhları aynen böylece «TKP ile aynı çukura düştüğünüz (hatta da-

(Devamı Arkada)

ha beterine) sonra kendini (zi) parti olarak inkâr et» tiğiniz ispatlanır. Ve hiç bir demagojiniz bu ispata gölge düşüremez. Ama madem ki, bu konuda polemiğe girme cesaretini gösterdiğiniz teşhire devam edelim :

Şimdiye değin, eleştirisini yaptığımız 6 cümle önerilerinizin cümle atlamaksızın tekrarıdır. O cümlelerin devamı ise aynen şöyledir :

«Vatan Partisi ; Cumhuriyet Halk Partisini Demokrasi Cepehsinin bir parçası olarak görür. Cumhuriyet Halk Partisinin daha tutarlı ve kararlı demokrasi savaşı vermesi ile demokrasinin korunabileceğine ve seçimlere gidilebileceğine inanır. Cumhuriyet Halk Partisinin, halka MC'nin iç yüzünü ve kanunsuzluklarını anlatmak hakkı ve görevidir. Halk Cumhuriyet Halk Partisinin liderlerini «Taksim, Tandoğan, İskenderun» meydanlarında görmek istiyorlar. Halk Cumhuriyet Halk Partisinden davranış bekliyor.

«Sosyalistler Cumhuriyet Halk Partisi'nin her demokratik eylemini destekleyecektir. Aynı desteği Cumhuriyet Halk Partisinden de bekleyecektir.

«SOSYALİSTLER, CUMHURİYET HALK PARTİSİ ve BÜTÜN YURTSEVERLER DEMOKRASI CEPHESİNE» (Yeni VP. Genel Başkanı Mehmet Özler imzalı Durum Değerlendirmesi ve önerimiz sayfa : 8)

Şimdi anlaşıldı mı Vehbinin kerrakesi ? Adamlar DİSK'in başa geçmesiyle kurulacak Demokrasi Cephesine **«Sosyalistler, Cumhuriyet Halk Partisi ve Bütün yurtseverler»**i davet ediyorlar. Bu kuyrukçulukları teşhir edilince de şu demagojiye baş vuruyorlar : ««**Oysa yapılan, somut bir momentte DİSK'in başa geçip mitingler örgütlemesi önerisidir.**» (A.g.y.) Bu bayların ağzından çıkanı kulakları duymuyor galiba. Hem tüm ilerici güçleri «Demokrasi Cephesine» davet ediyorlar, hem de biz , «somut bir momentte DİSK'in başa geçip mitingler örgütlemesi»ni önerdik diyorlar. Bu Yeni VP'nin şıhları ne sanıyorlar «Demokrasi Cephesi»ni? bir sendikanın kurmaylığında bir kaç miting yapmak mı? Ya da tersinden ele alırsak **«somut bir momentte DİSK başa geçip mitingler örgütle»**rse bu ««Demokrasi Cephesi» midir? İnsan kargaların kahkahadan kırıldıklarını görür gibi oluyor.

Şimdi demokrasi nedir? **«Demokrasi Cephesi»** ne demektir? **Onu görelim.**

DEMOKRASİ NE DEĞİLDİR ?

Burjuva politikacılarımızın ve «hür» basının çok sevip, çok kullandığı «çok partili hür parlamenter sistemimiz», yani meşhur adıyla parlamentarizm demokrasi değildir. O Finans - Kapitalin halkı uyutmak için kullandığı bir kayıkçı dövüşü, bir alicengiz oyunudur.

4 yılda bir halk oy davası biçiminde ürkütülerek sözüm ona «hür iradesi» ile kendi temsilcisini 4 yıllığına seçmiş gösterilir. Binbir önseçim, arka seçim, 141-142. maddeler, din iman bin mintan demagojileri v.s. v.s. ile yine Finans-Kapital temsilcileri TBMM denilen parlamentoya seçilirler. Halk da bu adamları kendi «hür iradesi» ile seçtiğini sanır. Sonra dört yıl boyu halkı soyup soğana çevirerek Finans-Kapitale vurgun sağlayan kanunlar, uygulamalar gırla gider.

Halk bu gidişten bunalmış tapayı atma noktasına mı gelmiş; «hür parlamenter» sistemimiz»in çok partililiği imdada yetişir. Halkı bunaltan - Finans-Kapital kadrosuna karşı, yeni bir kadro (parti ya da kişi) «umut» olarak sunulur. Binbir vaadle yeni «umut», halktan 4 yıl daha beklemelerini, «hür parlamenter sistem içinde hakça bir düzen kurulacağını» muştular. Bu «cennet» 4 yıl sonra gerçekleşememiş ise «umudumuz» : «Eh olur bu kadar. Yüzyıllar beklediniz, ne olacak dört yıl daha bekleyin, her şey hür parlamenter düzenimiz içinde halledilecek»der. Sonrası mı?... Sonra «umudumuz» iktidar olur ve ilk işi Finans-Kapitalin gelirini arttırmak için halkın gelirini dondurmak olur. Kitleler böylece kaç dört yıl oyalanabilirse oyalanır. Oyun sökmez olunca «hür parlamenter çok partili demokrasimizin» olanakları bitmez. Bu kez halk, «Işçi Fabrikaya Ortak», «Bankalar Devletleştirimeli» diyen nasyonal sosyalist MHP'ye doğru oy davarı biçiminde ürkütülecektir. Uzun lafın kısası parlamento denen kayık içinde parlamenter denen kayıkçılar halk denizi üzerinde alabora olmamak koşulu ile bu kayıkçı dövüşünü devam ettirip dururlar. Ve bunu «en faziletli yönetim biçimi olan demokrasi budur» diyerek halkımıza yuttururlar.

DEMOKRASİ NEDİR ?

Serbest rekabetin aldığı isim demokrasidir» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı Demokrasi : Türkiye ekonomi ve politikası hakkında, emperyalizm s : 152) Yine Usta'nın belirttiği gibi : **«Rekabet : 1) Kapitaller arasında, 2) Kapitalle emek arasında olmak üzere iki çeşittir.»** (Aynı yer) Serbest rekabetin, dolayısıyla demokrasinin kurucusır burjuvazidir. Burjuvazi 19. yüzyıl sonuna dek işçileri, köylüleri yedeğine alarak nerede feodalizmi yıkmış ise orada serbest rekabetçi kapitalizmi, siyasi deyimle demokraşiyi kurmuştur. Burjuvazinin yaptığı bu sosyal devrime de Burjuva Demokratik Devrimi, ya da kısaca Demokratik Devrim dendi.

«**Sosyal Devrimler,** biliyoruz, 18. ci yüzyıldan beri, bir yağ lekesi gibi İngiltere'den Kıtaavrupasına geçerek, oradan Dünyaya yayıldılar. Bunların hepsi **Demokratik Burjuva Devrimleri** idiler. Kısaca : «Demokratik Devrim» denilebilecek olan **İşveren Sınıfı** Devrimleri, 19. cu yüzyıl sonlarına değin, patlak verdiği ülkede KAPİTALİZM'in kurulmasını veya güçlenerek iktidara gelmesini sağlıyordu.» (Dr. H. Kıvıclımlı. Halk Savaşının Planları. s : 192 ikinci baskı)

20. yüzyılda şöyle bir değişiklik oldu :

«Paris Komunası 1871 Mart 18 inden Mayıs 28 ine dek 71 gün yaşadı. Ama, hiçbir strateji ve Taktik ön plan gütmeksizin, bir Sosyalist Devrimin bütün zaaflarını ve kuvvetlerini ortaya döktü. Ve bir gerçeği ispatladı : İşveren sınıfı artık Tarihte Devrim öncülüğü karakterini tümüyle yitirmişti. İki ülkenin Kapitalistleri tepişerek savaş çıkarırlarsa, sömürdükleri kurbanlarının başına İşçi Sınıfı geçerek devrim öncülüğü yapıyordu.

«Şimdi ne olacaktı? **İleri** ülkelerde **İşveren** Sınıfı bir daha Sosyal Devrim olmaması için elinden gelen ve gelmiyen herşeyi yapacaktı. Ne var ki, **Geri** ülkelerde İşveren sınıfı iktidara gelmek istiyordu. Son deneme Rusya'da yapıldı. Çarlık yıkılır yıkılmaz İşçi Sınıfı Sosyal Devrim öncülüğünü ele aldı 20. yüzyılın birinci yarımı, Demokratik **Burjuva** Devriminin, **gerçekten** Demokrasi getirdiği yerde **Sosyalizmin** kaçınılmaz bulunduğunu ispatladı.» (Dr. H. Kıvılcımlı A.g.e. s : 193)

Proletarya, kapitalizmin kurbanlarını; ezilen, sömürülen sınıf ve zümreleri Demokratik Devrim (Ya da Demokratik Halk Devriminde) savaşında cepheleştirir. Bu cepheye «Demokrasi Cephesi» ya da daha doğrusu Halk Cephesi denir. Ve bu cephenin başını da Proletarya devrimci Partisiyle tutar.

Proletaryanın Partisinin Demokrasi programı ise Onun asgari programıdır. **Türkiye somutunda Vatan Partisi** programıdır. Türkiye'ye demokrasinin gelmesinin anlamı **Vatan Partisi** programının hayata geçmesidir.

Bu gerçekler Marksizmin alfabetik gerçekleri olarak böyle apaçık ortadayken bizim Yeni VP şıhları ne yaparlar : DISK'in «demokrasi savaşında hemen başa geçmesi gerektiğine inanırlar» Yani kendilerini Proletarya Partisi ilan etmelerine rağmen DISK'in kuyruğuna takılırlar.

Şimdi denebilir ki, her ne kadar çağrı DISK'e yapılıyorsa da DİSK'in başını tutan bir siyaset var, (o zamanlar ilerleme tutar görünüyordu.) çağrı ona yapılmıştır. O zaman durum iyice traji - komikleşir. Yeni VP gönüllü bir şekilde ilerlemenin, sahte TKP'nin kuyruğuna takılmış olur. Öyle de oldu. Sonradan yine ilerlemenin DISK'i paravan ederek ortaya arttığı UDC çağrısını ciddiye alıp «somutlaşması»nı isteyen tek siyaset Yeni VP oldu. Böylece onlar bir kez daha DİSK'in, ya da sahte TKP'nin kuyruğuna takılmış oldular.

PARTİ - YIĞIN ÖRGÜTÜ İLİŞKİSİ NASIL OLUR ?

Yeni VP yukarıda teşhir ettiğimiz gibi bir yığın örgütü olan DISK'in, dolaylı olarak da sahte TKP denen İhanet Sosyalizminin kuyruğuna takılır. Daha da gerçekçesi gangster sendikacıların kuyruğuna takılır. Çünkü DISK'te ilerlemenin hakim göründüğü devirde de şimdi de DISK'e gerçek hakim olanlar hep Finans - Kapital güdümlü gangster sendikacılar olmuştur.

Yeni VP bu denli pusulasızlaşırken şimdi meselenin MARKSİZM-LENİNİZME göre ne olduğunu Stalinden görelim :

«... Bütün örgütlerin çalışmalarında izlemeleri gereken bu çizgiyi, bu genel doğrultuyu kim belirler ? Gereken tecrübeye sahip bulunduğu için, yalnız bu genel çizgiyi hazırlamaya yetenekli olmakla kalmayan, aynı zamanda yeterli otoriteye de sahip bulunduğu için, bütün bu örgütlerin yönetim birliği sağlamak ve aykırı hareketleri gidermek üzere bu çizgiyi uygulamaya teşvik etmeye yetenekli olan bu merkezi örgüt hangisidir ?

«Bu örgüt, proletaryanın partisfdir.

«Parti bunu başarmak için gerekli bütün önşartlara sahiptir, çünkü, birincisi, parti proletaryanın partisiz örgütlerine doğurdan doğruya bağlı olan ve çok defa bu örgütleri yöneten işçi sınıfının en iyi unsurlarının birleşme noktasıdır; ikincisi, işçi sınıfının en seçkin unsurlarının birleşme noktası olan parti, işçi sınıfının örgütlerinin her şeklini yönetmeye yetenekli önderlerinin yetiştirilmesi için en iyi okuldur; üçüncüsü, işçi sınıfı önderlerinin yetiştirilmesi için en iyi okul olan parti, tecrübesi ve saygınlığı ile proletaryanın mücadelesinin önderliğini merkezileştirmeye ve böylelikle işçi sınıfının çeşitli örgütlerini, yardımcı organları ve partiyi sınıfa bağlayan hareket iletici kayışlar (volan kayışları) haline getirmeye yetenekli biricik örgüttür. Parti, proletaryanın en yüksek sınıf örgütü şeklidir.

«Tabii bu, parti dışı örgütlerin, sendikaların, kooperatiflerin vb., partinin yönetimine, resmen ast olarak bağlı olmaları demek değildir. Sadece, bu örgütlerden olan ve bunlarda tartışma götürmez şekilde etkili olan parti üyeleri, bu parti dışı örgütlerin çalışmalarında proletarya partisine yaklaşmaları ve onun siyasi önderliğini gönül rızasıyla kabul etmeleri için bütün ikna yollarına başvurmalıdır demektir.

«İşte onun için Lenin, partinin siyasi önderliği, proletaryanın bütün öbür örgüt biçimlerine uzanması gereken «proleterlerin sınıf birliğinin ne demek olduğunun) Leninizmce ne anlanu söyler.» (Stalin. Leninizmin İlkeleri s. 104-105)

Yığın örgütleriyle Parti'nin ilişkilerinin (ve bu vesileyle bir kere daha Proletarya Partisi-

nin ne demek olduğunun) Leninizmce ne anlama geldiğini gördük. Bu ilkeler yanında Yeni VP'nin gerek yığın örgütlerine (DİSK'e) yaklaşımı ve gerekse kendi «parti» durumu ne kadar cüce kalıyor.. Tabii daha uzun söze de gerek kalmıyor.

ORDUSUZ KURMAYLIK = YOK ORDUNUN GENERALLİĞİ :

Yeni VP : «**Oysa yapılan, somut bir momentte** DİSK'in başa geçip **mitingler örgütle**mesi önerisidir.» dedikten sonra söze şöyle devam eder : «**Bu kurmayın cephedeki tümenleri yönlendirmesi anlamına gelir. Vatan Partisi bunu önerirken kendisiyle ilgili ikircikliği olmadığı için, yığın örgütlerine somut öneri götürürken binbir kanteri dökmemektedir. Eğer siyasi bir parti (Kurmay), sınıflar savaşının tümenleri olan yığın örgütlerini yönlendirip yönetmezse kendi savaşmak, yani kendi başına yenmek zorunda kalır ki, bunun sonucu intihar olur. Kurmay cephedeki tümenleri düzenler; kimini başa, kimini arkaya, kimini yana yerleştirir. Bu, savaşın o anlık gidişine bağlı** somut pratik **bir sorundur** (Yeni VP a.g.y.)

Sayın Yeni VP şıhları bu kez «tüm arabistanın develeri ile tüm Latin Amerikanın Lamalarını at gibi kişnetmiş»lerdir. Düşünebiliyor musunuz ? : «bütün demokratik güçler», «yurtseverler», «DİSK», «CHP», «sosyalistler» tümenlerdir (!) Yeni VP şefleri ise kurmay (!) istediklerini istedikleri yere yerleştirmektedirler (!)

Onlar, bir kere daha çocuklar, ya da deliler gibi Napolyonculuk, ya da generalcilik oynamaya durmuşlardır. Böylece kendi kendilerini kandırdıkları gibi tabanlarını da kandırmayı ummuşlardır.

Bu konudaki ince demagojilerini de teşhir etmeden geçmeyelim. Onlar **Başa Geçme** kavramını şöyle yozlaştırırlar : «başa geçmenin anlamı, tümenlerden birinin başa konmasıdır.» derler. Yani, «bir tümen eğer mevzilenmede en öne konmuş ise (ki, biz DİSK'e bu anlamda başa geç diyoruz) o tümen başa geçmiştir.» demek isterler. Oysa siyasi literatürde başa geçmenin anlamı : cephenin kurmaylığını üstlenmektir. Bu ise ancak Proletarya Partisinin üstlenebileceği, yürütüp kotarabileceği bir şeydir. Yani, «**Gerçekte emekçi sınıfı Cephesinin başlatıcısı, örgütleyicisi ve itici gücü Sosyalist Partidir.»** (G. Dimitrov. FKBC s. 139) Lenin'in deyimiyle : «**(Menşevikler).. maddi Devrim şartlarının bilincine varmış olan ve en ilerici sınıfların başına geçmiş bulunan PARTİ'lerin Tarihte etkili biçimde yön gösterici ve yönetici rolünü kavrayamamakla Tarihcil Maddeciliğe de gölge düşürüyorlar.»** (İki Taktik. s. 41. Aktaran Dr. H. Kıvılcımlı Devrim Zorlaması s. 355)

Yine Dr. H. Kıvılcımlının **Oportünizm Nedir?** eserinde «**BAŞA GEÇME : (GÜÇ + DENEM) ILE OLUR**» derken sözünü ettiği **Başa Geçme :** öncülük, kurmaylık anlamındadır. Yoksa yürüyüşe geçmiş ilkokul çocuklarından 3 kişinin en öne geçmesi değildir. Örnekleri çoğaltarak bir kırkambar yapmaya gerek yok. Ama Yeni VP'nin kendisinden de bir örnek vermekle yetinelim : «SONUÇ OLARAK ; Yaşadığımız günlere gelinceye kadar geçen dönemi, sosyalist eğilimlerin kendi aralarındaki sınır çizgilerini çizme olarak değerlendirirsek, bundan sonrasını da; bu sınırlar içinde ve doğrultusund derinleşmek, yaygınlaşmak : «BAŞA GEÇMEK» için mücadele yılları olacaktır diyebiliriz» (H. Yılmaz. TSİP Olayı... s. 178)

Uzun sözün kısası Yeni VP bir kere daha pis burjuva siyasetini, demagojiyi seçmiştir. Ama mumu yatsıya kadar olsun yanamamıştır.

SINIFLARÜSTÜ ÖRGÜT YA DA KİŞİ OLUR MU ?

Aslında Yeni VP şefleri de kurmay olduklarına ve «**tümenleri**» yönlendiklerine bütün megalomanlıklarına rağmen pek inanamazlar. **Düştükleri komik durumu** sezer; hemen sonraki paragrafta şöyle çark ederler :

«O zaman eleştiri şu biçime bürünebilir. «**Sizin önerinizle DİSK başa geçip mitingler düzenler mi?»** Bu teklif iki şartta gerçekleşebilir : DİSK'te Vatan Partisi etkinliğinin güçlü olmasıyla. Bu yoksa, olayların DİSK'i de Vatan Partisi gibi ikna etmesiyle. Hiç biri olmazsa öneri boş düşer. Mümkündür. Ama bu, teklifin yapılmasını ve bu yolda mücadele verilmesini engellemez.» (Yeni VP. a.g.y.)

«Sizin önerinizle DİSK başa geçip **mitingler** düzenler mi?» diyerek, onlar yine DİSK'e «**Demokrasi Cephesinin**» başına geçmesini **önerdiklerini** unutturmak **isterler**. **Önerilerini** sadece «**DİSK(in) başa geçip mitingler düzen**»lemesi biçiminde küçültürler, ya da «kıvırtarak» demagoji yaparlar. Bu demagojiyi bir kalem geçersek, geriye ne kalıyor ? Ona bakalım :

Birincisi : «DİSK'te Vatan Partisi etkinliğinin güçlü olmasıyla.. teklif gerçekleşebilir» diyorlar. Teklifin yanlışlığını (Sendikaya Halk Cephesinde başlık önermek) bir an için hesaba katmaz isek; bu söylenen doğrudur. Stalin'in anlattığı Parti-yığın örgütü ilişkisi çerçevesinde elbette parti, sendikayı yönlendirir. Ama sağır sultan da duydu ve biliyor ki, DİSK içinde Yeni VP'nin böyle bir etkinliği yoktur.

O zaman ikinci şıkka geçelim : «Bu yoksa, olayların DİSK'i de Vatan Partisi gibi ikna etmesiyle..» teklif gerçekleşebilir» diyorlar. «DİSK te Vatan Partisi etkinliğinin güçlü» olmadığı ayan beyan olduğuna göre; DİSK'in «Vatan Partisi gibi ikna» olması nasıl olur ? Yeni VP ile bağlantısız, ondan etkilenmiyen DİSK yöneticilerinin «Vatan Partisi gibi ikna» olmasıyla.. Daha somutça koyarsak : O zamanlar «DİSK'te etkin» görünen ilerlemecilerin «Vatan Partisi gibi ikna» olması gerekir. Daha da netçesi, dün de, bugün de DİSK'te kesince hakim olan gangster sendikacıların «Vatan Partisi gibi ikna» olması gerekir.

İşte halkımızın «ölü gözünden yaş ummak» dediği budur.

Yeni VP şefleri, nihayet, «işveren sosyalizmi» deme cesaretini gösterebildikleri, sahte TKP'den işçi sınıfının, halkın çıkarlarına «ikna» olarak davranmasını umuyorlar. Hatta «demokrasi savaşında (Ya da Cephesinde) hemen başa geçmesi»ni umabiliyorlar. Böyle saçmalık görülmüş şey değildir. İşveren sosyalizmi Halk Cephesine çekilemez mi ? Elbette çekilebilir. Ama Proletarya Partisi İşçi Sınıfı öncülüğünde Halkın hiç değilse önemli bir bölümünü sürükleyebiliyorsa, işveren sosyalizmine gücünü dayatabiliyorsa.. Aksi taktirde sırf «olayların.. ikna etmesiyle» ya da bir diğer deyişle, sadece «ikna» ile Burjuva Sosyalizmi Halk Cephesine gelmez.

Hele DİSK'teki gerçek yöneticilerin Finans-Kapital güdümlü gangster sendikacılar olduğunu düşünürsek, onların «Vatan Prtisi gibi ikna» olabileceğini sanmak, öküzün at yarışında birinci geleceğine inanmak olur. İşte, insan megalomaniden başını yitirince (kendini kurmay sanınca) böyle sınıf pusulasını yitirip zırvalayabiliyor.

Yeni VP şıhları söze şöyle devam ediyorlar : «**Hiç biri olmazsa öneri boş düşer. Mümkündür. Ama, bu, teklifin yapılmasını ve bu yolda mücadele edilmesini engellemez.»** İnsan ister istemez Nasrettin Hoca'yı hatırlıyor. Hani, Akşehir Gölüne yoğurt çalarken köylüler, Hoca'yı görür, sorarlar : «Hoca ne yapıyorsun ?» diye. Hoca : ««Görmüyor musunuz? Göle yoğurt çalıyorum» der. «Göl hiç maya tutar mı?» diyen köylülere Hoca'nın cevabı : «Ya bir de tutarsa?» olur. Bizim Yeni VP şıhları da aynen bunun gibi : ölü gözünden yaş gelebilirmiş gibi «Ya DİSK bir de Vatan Partisi gibi ikna olursa» diye umutlanırlar. Bunu da «Proletarya Partisi siyaseti» olarak yutalım isterler. Bu siyasetle olsa olsa ancak kargaları güldürebileceklerinin farkında bile olamazlar.

(Devam edecek)

«Toplumsal Anlaşma»

(Baştarafı Sayfa 1 de)

Alavere dalavere, «**Toplumsal Anlaşma** ile yaratılacak fonla, İşçi MEHMET BİR KEZ DAHA NÖBETE ÇAĞRILIYOR.

«**İşçilerin** yönetime katılması» ise; elbette **işçiler** adına (**tıpkı** Türk-İş **yönetiminde olduğu gibi**) gangster **sendikacılar katılacaktır.** Sonra «yönetime katılma», «fon», derken; akacak ablar, dönecek dolaplar.

Parababalarının devalüasyon, **enflasyon**, talan, vurgun, spekülasyon v.s. v.s. oyunlarıyla soyup soğana **çevirdiği** işçi sınıfımızı, «Toplumsal Anlaşma» ile ücret mücadelesinde (ekmek kavgasında) en **aktif** biçimde satan Türk-İş, mesele fiatların kontrolüne gelince şöyle **pasifleşir : «... Türk - İş, fiyat artışlarının kısılması çabalarında da hükümete yardımcı olacaktır.»** Ücret mücadelesinde, mücadeleden kaçan Türk-İş, sanki kapitalist ekonomide (hele Türkiye gibi Tefeci - Bezirgân vurgunuyla katmerlenmiş ekonomide) «**fiyat artışlarının kısılması**» hükümetlerce başarılabilirmiş gibi, «hükümete yardımcı olacaktır.» Bu demagoji ile Hükümet ve Türk-İş İşçi Sınıfımızı uyutabileceklerini umuyorlar. Daha doğrusu Finans - Kapital önünde el pençe divan duruşlarını gözden kaçırmak istiyorlar.

Fakat, İşçi Sınıfımız, henüz iktidarı alma yönünde bir siyasi mücadelede ordulaşmış değilse de, Finans - Kapitalin daha çok vurgun için Türk parasını kalplaştırmasına ve yağdırılan zamlara karşı, hiç değilse, ücretlerinin eski durumunu korumak için mücadeleden geri durdurulamaz. Gün be gün artan işsizliğe - pahalılığa ve sefalete karşı köylü yığınlarımız ve diğer çalışanlar da gün gelip başkaldıracaklardır. **Hiç bir engel tüm çalışan halkın örgütlü işçi sınıfımızın peşinden kurtuluşa (Sosyalizme) yürümesini durduramıyacaktır.** Bu gidişi durdurmak için düzülen bütün «Toplumsal anlaşmalar» havadır.

SOSYALİST, EMEĞİN BİRLİĞİ, KİTLE, KURTULUŞ SOSYALİST DERGİ YAZI IŞLERİ MÜDÜRLÜKLERİNE

AÇIKLAMA

Ücretlerin dondurulmasına karşı birlikte yürüttüğümüz kampanyayı izlemekteyiz. Böyle bir kampanya içinde olmak her sosyalistin, hatta her demokratın arzusudur, görevidir de. Fakat bugün Türkiye Sosyalist ortamından sadece 4 gurup kampanyayı yürütme uğraşında. Bizlerde dahil diğer sosyalist guruplar kampanyada yoklar.

Kampanya'da olmayan bizim dışımızdaki gurupların olmama gerekçelerini bilmiyoruz. Ama kendimizin bu kampanyadan dışlandığımız inancındayız.

Şöyleki :

A — Ücretlerin dondurulması girişimine karşı kampanya açılması fikrini ilk ortaya atan VP gurubu ilk çağrıyı 11 Temmuz 1978 günkü Sosyalist gazetesinde yaptı ve kendi belirlediği gurupları 20 Temmuz günü toplantıya çağırdı. Çağrı gözden geçirildiğinde de görüleceği gibi geniş bir temsil sağlanmaya çalışıldığı halde Maocu guruplarla birlikte Devrimci Derleniş'te çağrılmaz.

Bunun iki gerekçesi olabilir.

1 — Maocu grupların çağrılmayışı, çağıranın bileceği bir iştir. Bize kalırsa onların çağrılmaması da bir eksikliktir. Buna rağmen çağrıyı yapanlar Devrimci Derleniş'i de Maocu guruplarla bir tutmuştur ki bu utanmazlıktır. Gazetemizi uzaktan da olsa takip eden biri gerek «Mao Zedung Düşüncesi»nin karşı devrimci, özünü, gerekse Türkiyedeki Maocuların devrimci harekete verdikleri zararları teşhir etme konusundaki gayretlerimizi görmeden geçemez. Dolayısıyla VP'nin bu davranışının gerekçesi olsa olsa Süper oportünist Sahte TKP'ne karşı verdiğimiz amansız savaştan tedirgin olmasıdır. Öyleyse bir kez daha hatırlatalım : Bizim tavrımız VP gibi Eneski Sosyalizmi Ihanet Sosyalizmi ile uzlaştırma değil savaştırma olacaktır. Bununla kıvanç duyacağız.

2 — Yine bu bilinçli çağırmayış VP'nin bizim devrimcilerin tek bir Proletarya Partisi içinde biraraya gelmeleri yolundaki gayretlerimize karşı duyduğu öfkeden gelir ki bu normaldir. 13 Kasım «Sosyalistlerarası Forum»da Devrimci Derleniş'ten yedikleri şamarın tabii sonucudur. Kendi deyimleri ile «Derleniş Kanseri»nden uzak durmaları sağlıkları icabıdır.

Görüldüğü gibi anti - faşist mücadelede yok sayılması mümkün olmayan Devrimci Derleniş'in kampanyaya çağrılmayışının tutarlı bir gerekçesi olamaz. Gerekçe Yeni VP'nin Devrimci Derleniş'in varlığına duyduğu öfkedir.

B — İlk çağrıya sadece Emeğin Birliği ve Kurtuluş S. D. gelirler. Bu üç gurup yaptıkları toplantı sonucu bir bildiri yazarlar ve diğer gurupları bir kez daha çağırmaya karar verirler. Ikinci çağrıya her ne hikmetse — en ufak bir açıklama yapılmadan — Devrimci Derleniş'de dahil edilir. Ama yine katılamaz. Çünkü Devrimci Derleniş'in adresi herkesçe bilinmesine rağmen resmi bir çağrı gönderilmez. Biz çağrılı olduğumuzu ve toplantı tarihini 25 Temmuz tarihli Sosyalist gazetesinden öğrendiriz. Oysal çağrılılarla yapılacak toplantı 24 Temmuz'da yapılmıştır bile. Yani çağrılı olduğumuz, toplantıdan 1 gün sonra ilan edilmiştir. Sosyalist gazetesinin bizim elimize bir-iki gün geç geçeceği de düşünülürse bu toplantıya da neden katılamadığımız anlaşılacaktır. Sonuç olarak gerek VP'nin bilinçli dışlama tavrı, gerekse katılan diğer gurupların bu konudaki duyarsız davranışları sonucu bizler kampanyayı dışardan izlemek zorunda bırakıldık.

Nihayet 11 Ağustos akşamı bir davetiye gönderilerek 13 ağustosta yapılacak salon toplantısına çağrıldık. Bu toplantıya da* :

a — 12*ye 5 kala haber verildiğinden güçlü bir katılımı sağlama imkânımızın olamayışından,

b — Böyle bir kampanyaya başından sonuna sorumluluk olarak katılma arzusundayız. Dolayısıyla davetiyeli konuk olmak istemediğimizden katılmadık.

SONUÇ :

Bu açıklama :

1 — Devrimci Derleniş'in işçi sınıfımızın haklarına duyduğu saygı ve sorumluluğu göze batırmak açısından,

2 — Böyle bir kampanyayı açan veya katılan guruplara duyarlılıklarını hatırlatma açısından,

3 — VP'nin Devrimci Derleniş'e karşı aldığı bu tavrın sergilenmesi açısından,

4 — Kampanyayı izleyenlerin, özellikle kampanyayı sürdüren 4 gurubun tabanlarının, Devrimci Derleniş'in kampanyayı sürdürenler arasında niçin olmadığı gerçeğini bilmeleri açısından,

5 — Nihayet Devrimci Derleniş'in hangi aşamada olursa olsun, kampanya yürütücüleri arasında olmak istediğinin bilinmesi açısından önemlidir.

Bu açıklamanın yayın organlarınızda yayınlanmasını isterken, tüm devrimci uğraşlarınızda başarılar dileriz.

Devrimci selamlar

DEVRİMCİ DERLENİŞ GAZETESİ
adına Sahibi
Ahmet KALE

NOT : Bu çağrı 4 gurubun eline geçtikten sonra Devrimci Derleniş'de çağrılmıştır.

«Devrimci Yolu»un

(Baştarafı Sayfa 6 de)

ğunu iddia edenlerin silaha sarılması akıntıya karşı kürek çekmekten başka şey olur mu? Kendimizi çocuk masalının kahramanı prensi sanıyorsak orası başka.. «Başarılı olmak için ayaklanmada, gizli tertiplere, bir partiye güvenmeyip (Bizde Lenin'in anlattığı şekilde bir parti de yok ya.. - Dev. Der.) ileri sınıfa güvenmeli. İlk nokta budur. Ayaklanmada **halkın devrimci kabarmasına** güvenmeli. Ikinci nokta budur. Ayaklanma, gelişen devrimin tarihinden halkın ileri saflarının faaliyeti en yüksek olduğu, düşman saflarının ve devrimin **güçsüz, yarı gönüllü, kararsız dostlarının** tereddütleri en kuvvetli olduğu zamanlardaki **dönüm noktalarına** güvenmeli. Üçüncü nokta budur. Ayaklanma sorununu ortaya koymanın bu üç koşulu Marksizm'i Blanquism'den ayırır.» (V. I. Lenin - Marksizm ve Ayaklanma — W. Pomeroy : Marksizmde Gerilla Savaşı, s. 128 - 129)

Oysa «Öncü Savaşı», teorisi ve yaşanan pratiği ile ayaklanma sorununun koşullarını hiçe sayan bir küçük burjuva ihtilalciliğidir. Gerçi Mahir, «Ayaklanma» ve «halk savaşı» arasına yapay bir ayrım koyar. Ülkenin somut koşullarına göre, sınıflar mevzilenmesinde belli farklılıklar olmakla birlikte, halk savaşı da bir ayaklanmadır. Karşı güçlere karşı bir saldırı, taarruzdur. Bizdeki «sovyetik tipi ayaklanma» değil, «halk savaşı»dır denerek ustanın, «marksizm'i Blanquism'den» ayıran noktalar olarak koyduğu en genel koşulları gözardı etmek olanaklı değildir. Ayrıca, devrim durumunun objektif ve subjektif şartları üzerinde daha önce durmuştuk. Ancak Mahir'de, kitlelerin devrim için hazır olduğu, «atlamaya hazır volkan gibi, bir kıvılcım bekledikleri» yolunda, onun «suni denge» tezi ile çatışan ifadelere de rastlamak mümkün. «Sınıflar savaşının giderek keskinleşmesi, ülkemizdeki ekonomik, politik ve sosyal krizi iyice şiddetlendirdi. Öyle ki, bugün toplumun bütün kesimleri eskisi gibi yaşamamak istemeleri bir yana, patlamaya hazır bir volkan gibi, bir kıvılcım beklemektedirler.

«Toplumun bütün kesimlerini sarsmaya başlayan bu devrimci kasırga, genç militanlara devrim arenasında sadece kendilerinin kaldığını gösterdi.» (M.Ç. a.g.e s. 213)

Öyle bir devrimci kasırga ki; ortada sınıflar savaşı vardır, giderek keskinleşmektedir. Toplumun tüm kesimleri patlamaya hazır volkan gibidir. Ancak gelin görün ki, bu sınıflar, toplumun patlamaya hazır kesimleri, devrim arenasında görülmezler. Atıl bekleyen pasif yığınlardır. Devrim arenasında sadece genç militanlar kalmıştır. Yığınlar bu militanların kıvılcımı ile (öncü savaşı) uyanıp patlayıverecektir. İşte küçük burjuva hayalciliğinin çizdiği tablo ve kaçınılmaz acı sonu..

(Devam Edecek)

Yenimahalle, Demet

(Baştarafı Sayfa 16 da)

arkadaşımız suçsuz yere karakollara götürüldü, baskı ve işkence yapıldı.

ŞENTEPE'de halkımızın ve devrimcilerin gittiği kahveler, enson geçen günlerde de KÖŞK kahvesi bombalandı. Faşist köpeklerin barınağı Site yurdundan hergün dolmuşlarla, taksilerle gelen faşistler mahallemizde terör estirmeye, adam vurmaya çalıştılar.

Gene ŞENTEPE'de bir küçük çocuğu yaraladılar, Pamuklar mahallesinde bir polis memurunu yaraladılar. Bu işleri çoğu kez MHP'nin özel olarak mahalleye yerleştirdiği bazı faşist polislerin desteğiyle yaptılar.

Ama her defasında mahallemiz halkının yıkılmaz direnciyle karşılaştılar. Halkımız, çoluğuyla, çocuğuyla, genç ihtiyar bombalı silahlı faşist katillere karşı, dişiyle, tırnağıyla çıplak elle karşı koydu, her zaman katilleri püskürttü.

Keza BARIŞ mahallesinde, lisenin ve sanat okullarının bulunduğu bölgelerde faşist saldırıları hep birlikte yaşadık.

Ancak bir kez daha söyleyelim : ne faşistlerin saldırıları, ne tertipler, ne bomba, ne kurşun hiçbiri halkımızı yıldıramadı. Yıldıramadığının örneklerini de gene hep birlikte yaşadık. Faşist baskınların hemen hepsi çoluk, çocuk, genç ihtiyar tüm halkın omuzomuza tepkisiyle püskürtüldü. ŞENTEPE'de çocuğun vurulmasında mahalle halkının tümü İçişleri Bakanlığının önüne kadar giderek protestoo gösterisi yaptılar.

Halkımız ve onların yiğit evlatları devrimci gençliğimiz her türlü faşist baskıdan daha bilenmiş ve daha güçlenmiş olarak çıktı.

Şimdi önümüzdeki görev daha kararlı, daha bilinçli, daha kenetlenmiş olarak mücadele etmek için HALK ORGÜTLENMEMIZI güçlendirmektir. Böylece faşizme karşı parababalarına karşı daha güçlü mücadele edeceğimiz gibi, her türlü sağlık, beslenme gibi yaşama şartlarımızı da düzeltmek için başarılı adımlar atabileceğiz. Açıktan akan lağım, susuz, yolsuz, çöpleri açıkta kokan, dolayısıyla her türlü sağlıktan yoksun yaşantımızı biraz olsun iyileştirmek, ulaşım, PTT, haberleşme, ucuz, kaliteli gıda ve pazar yeri gibi sorunlarımızın çözülmesi yolunda baskı gücü olabileceğiz.

Mahalle halkı olarak :

Parababalarının ve onların eli kanlı faşist cinayet şebekelerinin saldırılarına karşı gücümüzü birleştirelim.

Faşistlerin yalanlarını, sahtekârlıklarını, demagojilerii teşhir edelim, mahallemiz üzerinde oynanan oyunları bozalım.

Faşizme karşı yiğitçe mücadele eden devrimci gençliğimize destek olalım. Maddi manevi yardımda bulunalım. Mahallemizde var olan halk örgütlerini güçlendirelim.

Devrimciler olarak :

Halkımızın somut dertleri üzerinde teorik mücadeleyi kıyasıyla sürdürürken, faşizme karşı savaşta omuz omuza yoldaşça mücadele etmek için, mahallemizdeki halk örgütlerini güçlendirmek için BİRLEŞELİM.

Başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm halkımızın sorunlarını gerçekten çözebilecek, halkımızı devrime götürecek, tüm halkın öncüsü olabilecek, DEMOKRATİK HALK DEVRIMININ motoru İŞÇİ SINIFI PARTİSİNİ ve HALK KURTULUŞ CEPHESİNİ YENİDEN YARATABILMEK için DERLENIŞ YOLUNA HEP BİRLİKTE GIRELİM.

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!

YENIMAHALLE, DEMETEVLER ve ŞENTEPE'DE FAŞİSTLERE YER YOK

YAŞASIN HALKIMIZIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESI

YAŞASIN SOSYALİZM

YENIMAHALLE, DEMETEVLER ve ŞENTEPE'li DERLENÇİLER

Temel Enerjide oyunlar

(Baştarafı Sayfa 16 da)

bi bugünkü büyüyen bu mücadelemizle Faşist Türkmetal'i fabrikadan kovduk, Maden-Iş de örgütlenmeyi orada birleşmeyi bir görev bildik. Bız Madeniş'de birleşince patron yeniden birtakım çirkef oyunlara başvurdu. bizleri tehdit etti. Maden-Iş'den ayrılıp tekrar faşist Türkmetale dönmemizi aksi halde fabrikayı kapatıp bizi açlığa terk edeceğini söyledi. Fakat bizler bilinçli ve kararlı temel enerji işçileri patronun bu oyununa gelmedik bu domuzuna baskılarından yılmadık patronun ve onun uşaklarının bu oyununa karşı dişe diş mücadele ettik, bu baskılar karşısında daha sıkıca mücadelemize sarıldık.

Temel enerji patronu ve uşakları bu baskılarlada bizi susturamayacağını görünce birliğimizi bozmak için yeni bir oyuna başvurdu. Işyerinde uşaklarının ağzında bir yaygara döndürmeye başlattı gönüllü işten ayrılmak isteyenlerin tazminatını ödeyeceğini söylediler. Bizler yine bu oyunun birliğimizi bozmaya yönelik olduğunu bildiğimiz için bu oyuna da gelmedik. Daha sonra patron uşaklarına bir bildiri yazdırarak bütün iş sahalarına astırdı bildiride işden ayrılmak istiyenlerin tazminatını ödiyeceğiz eğer bu konu da bizlerden kendi isteğimizle ayrılmak isteyen olmazsa daha sonra patron ve uşakları aramızdan ileri gelen arkadaşlarımızı seçerek topluca bir işten çıkarmaya gideceklerdi.

Patronun bu çirkef oyununu gören arkadaşlarımızın bir kısmı korkmaya başladıla hepimiz ev geçindiriyoruz kira ödüyoruz. çoluğumuz çocuğumuz var. Patron tazminat ödemeden işten atarsa evimize ekmek götüremiyeceğimiz açık bizi açlığa yoksulluğa ölüme terk ediyorlar bu kâbusları göz önüne getirerek tazminatını alıp işbulununcaya kadar onunla evini geçindirmeyi düşündüler böylece 100 e yakın arkadaşımız patronun bu insanlık dışı oyunlarıyla işlerini terk edip sokaklara döküldüler. Geri kalan arkadaşlarımız patrona hiç bir taviz vermeden bu mücadelemize devam edeceğiz.

ZAFER HER ZAMAN İŞÇİ SINIFININ OLACAKTIR.

TEMEL ENERJİ İŞÇİLERİ

YAPI İŞÇİLERİNİN ÇİLESİ

(Baştarafı Sayfa 16 da)

Biz emekçiler olarak aydın sosyalistlerimizi tekrar uyarıyoruz. Bu sömürü düzenine karşı tek bir devrimci parti etrafında birleşmek, tek bir yumruk olmak zamanı geldi, geçiyor bile. Bunun bilincinde, bunun idrakinde olmaları gerekir.

Sermayenin düzenini yıkmak, kendi devletimizi kurmak,

Her yerde, her şeyde, hep beraber olmak için mücadelemize yılmadan usanmadan devam edeceğiz.

ÇORUM'LU İNŞAAT BOYACILARI

Aksu İplik olayı

(Baştarafı Sayfa 16 da)

İplik'de 7.8.1978 günü çıkan, bir işçinin ölüü, ondört işçinin yaralanmasıyla biten olayı sayısı 20'yi geçmeyen satılmış köpekler çıkarmışlardır. Değilse olay CHP'li işçiyle AP'li işçi kavgası değildir.

Yukarda söylediğimiz gibi bu insanların kavga etmelerinin maddi şartları yoktur. Çünkü kavga için bir çıkar çatışmasının olması gerekir. Halbuki AP'li ve CHP'li işçiler arasında bir çıkar çatışması yoktur. Ekonomik durumları aynıdır. Hepsi ezilmekte, hepsi horlanmakta ve hepsi sömürülmektedir. Bu durumda çıkarları bir, düşmanları tektir. Düşman ne AP'li ne de CHP'li işçilerdir. Düşman işçileri ortakça sömüren sermayedir. Bir avuç parababasıdır.

Olayları böyle değerlendirmeliyiz. Efendisiyle uşağı ayırt edemezsek gerçek düşmanı göremeyiz. Düşman sermayedir. Onun kahrolası ahtapoot düzenidir. Bu olay bizlere ışık tutmalı, gerçek düşmanı görmemizi sağlamalıdır. Aksi taktirde her seferinde biz dövüşürüz, sermaye keyfinden göbek atar. Biz ölürüz, katil burjuvalar bayram yapar. Düşmanımızı güldürmeyelim. Bunun yolu bir olmaktan geçer.

Tek bilek, tek yumruk, tek yürek olmak için birleşelim.

YAŞASIN İPLIK FABRİKASI IŞÇILERININ BIRLIĞI!..

KAHROLSUN SERMAYE VE ONUN PİS DUZENI!...

AKSU İPLİK FABRİKASINDAN BİR GURUP IŞÇİ

Fetih Demir Yoldaşı

(Baştarafı Sayfa 1 de)

Fethi yoldaş, Aydoğdu mahallesinde antifaşist kavgayı sürükleyen Devrimci Derlenişçilerle de çok yakın bir ilişki içerisindeydi..

Orgütlü mücadeleye olan inancı sonucu, Aydoğdu mahallesi halkının örgütlenebilmesi için Devrimci Derleniş'çilerle birlikte Aydoğdu PIM'in kurucuları arasında yer aldı. Hatta öldürüldüğü gün cebinden çıkan 435 TL. o gece PIM tarafından düzenlenecek gecenin bilet paraları idi.

Fethi yoldaşın cenazesi tüm Konya'lı devrimcilerin katıldığı bir cenaze töreniyle kaldırıldı.

Evet, Fethi Yoldaşı da kaybettik. Diğer devrimcilerin olduğu gibi, Mehmet Taşdemir Yoldaşın öldürülmesinde olduğu gibi bu cinayetin de katili yakalanmadı.

Faşizmin azgınlaşan saldırılarına karşı YA BIRLEŞMEK YA ÖLÜM !

PİM KONYA ŞUBESİ

Not : Olay yerine 4 saat geç gelerek katilin kaçmasını sağlayan polisin, olayın üstüne gidiş biçimi : Konya PİM Şubesini kapatmak oldu. Böylece faşist katillerle valinin ve emrindeki polisin işbirliği içinde oldukları apaçık ortaya çıktı.

Biz, zaten parababalarının emrindeki hükümetin valisinden, polisinden, yine parababalarının emrindeki faşist cellatları yakalamasını beklemiyorduk.

Elbette, gün gelecek, halkımız, kendi davası — kurtuluşu — için seve seve ölüme giden şehitlerimizin katillerini bulacak, hesap soracaktır. Şehitlerimizin kanı yerde kalmayacaktır

DEVRİMCİ DERLENİŞ

devrimci
derleniş

işçi sınıfımızdan

Antalya Aksu İplik Fabrikasında Sermayenin Yeni Oyunu :

Aksu İplik Olayı : 1 ölü, 14 yaralı

Antalya Aksu İplik Fabrikasında sermayenin yeni oyunu : 1 ölü 14 yaralı...

7.8.1978 tarihinde Aksu İplik Fabrikasında olay çıkmış, 1 ölü, 14 yaralıdan sonra, güvenlik kuvvetlerinin müdahalesi ve genel müdürlüğün fabrikayı süresiz kapatmasıyla sonuçlanmıştır. Olay ilginçtir. Çünkü birtakım çevreler İplik Fabrikasındaki olayda sermayenin oyununu görmüyor, olayı AP'li - CHP'li işçi çatışması olarak gösteriyor. Bu görüş yanlıştır, konunun özü bu değildir.

Günümüzden yıllarca önce insanlar toplum olarak yaşarlarken aralarında şimdi olduğu gibi insanlık dışı davranışlar yoktu.

Bu kavgalar ve dövüşler toplumun ekonomi temelinde çalışanlar - çalışmayanlar, efendiler - köleler, işçiler - işverenler diye bölünmeler başladığı zaman ortaya çıktı ve hala devam ediyor.

Kavganın sebebi çalışan insanların sırtından geçinmek isteyen bir avuç örgütlü hakim gücün çalışan insanlar üzerinde yaptıkları baskı zulüm ve talandır. Bu baskılar ve talanlar karşısında insanlar da, tarihin verdiği en vazgeçilmez hak olan insanca yaşama hakkını nefsi müdafaa yoluyla korumaya çalışıyorlar.

İşte toplumdaki ekonomik ayrılıklar ve ayrıcalıklar yüzünden çıkan bu kavgalara sınıflar güreşi, yahut sınıflar dövüşü denir.

Bir tarafta çalışan ve sömürülen sınıf, diğer tarafta çalışmayıp asalak yaşayan sınıf. İşte İplik fabrikasındaki olayları bu «tarihsel sınıf ışığıyla» yorumlamak gerekir.

İplik fabrikasında AP'li işçiyle CHP'li işçi çatışmamıştır. İşçinin AP'lisi de CHP'lisi de işgücünü satan insanlardır. Yani bizzat çalışmakta ve sömürülmektedir. O halde aralarında onları dövüşe kadar götürecek ayrılıklar yoktur. Bilakis onların durumları aynı olduğu için çıkarları ve dolayısıyla ortak çıkarlarını engelleyen düşmanları da birdir. Bu durumda meselenin içyüzü nedir? Sınıflar dövüşünde tarih bize göstermiştir ki egemen sınıf, diğer sınıf ve tabakaları baskı altında tutmak için iki yöntem kullanır. Birinci olarak polisleriyle, gerekirse jandarmasıyla gelişen muhalefet hareketini ezmek ister. Bunun örnekleri çoktur. Fakat bazen bu yöntem iş görmez olur. O zaman ikinci yönteme baş vurur. Bu genelde egemen sınıfın, bugünkü tarihsel konağımızda burjuvazinin satınalma yöntemidir. Burjuvazi kendi güçlerini kullanamadığı olaylarda ve sahalarda bankada--müdürü, köyde-muhtarı, işçi hareketi içerisinde halkımızın serseri dediği sınıf bilinci, halk bilinci olmayan bir avuç vatan hainini satın alır. İşte İplik'teki olay, budur.

(Devamı Sayfa 15 de)

Yenimahalle, Demet ve Şentepe'de Mücadele Sürüyor

Bir avuç parababası içine düştükleri ekonomik bunalımın faturasını emekçi halkımızın sırtına yüklemek için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar.

En temel besin maddelerimizin ateş pahası olması, yaz dönemi bulaşıcı hastalıklarının biz gecekondu halkını her an tehdit etmesi, pahalılık korkusu, işsizlik kabusu altında inlememiz yetmiyormuş gibi; parababaları eli kanlı katillerini, CIA, MİT. Kontr-Gerilla, ÜOD, MHP vb. gizli açık faşist cinayet şebekelerini başımıza musallat ediyor.

Tüm halkımıza, yaş, cinsiyet farkı gözetmeksizin saldırıyor. İşçiler, köylüler, öğretmenler, öğrenciler, halktan yana aydınlar, kısacası faşist olmayan herkes faşist teröre maruz bırakılıyor.

Tüm yurdumuzda olan faşist saldırı, katliam, bombalama biz mahalle halkınıda bilfiil etkiliyor. Faşist saldırıya uğramadığımız gün hemen hemen yok gibi.

Bacılarımız, kardeşlerimiz, abimiz, babamız sağ salim eve dönebilecek mi diye endişe içinde yaşıyoruz.

Faşist cinayet şebekelerinin bulunduğu DEMETEVLERDE lise açıkken hergün çocuklarımız, kardeşlerimiz, faşist saldırılara maruz kaldılar. Mahallemiz halkı sürekli olarak faşistlerin baskıları, zorla haraç toplamaya kalkışmalarıyla karşılaştı. ORHAN AHMET ÜÇGÜN kardeşimiz ve bir emekli polis vatandaşımız faşist katillerin kurşunlarıyla can verdi. Bazı arkadaşlarımız yaralandı. Buna rağmen pek çok

(Devamı Sayfa 15 de)

Temel Enerji'de Oyunlar

1976 nisanından 1978 nisanına kadar Temel Enerjide 450 işçiyi ölmeden süründüren Faşist Türkmetal, patron ve onların beslemeli uşakları 2 seneliğine Temel Enerjide imzaladıkları sözleşmeyle 450 işçinin alın yazısını yazdılar bütün bunlar yetmiyormuş gibi işçi arkadaşlarımızın haklarını arayan arkadaşlarımızıda sebepsiz yere hiçbir gerekçe göstermeden işten attılar arkadaşlarımızı açlığa yoksulluğa ve işsizliğe terk ettiler. Biz temel enerji işçileri patronun insanlık dışı baskıları karşısında yılmadan usanmadan mücadele ettik bizim birliğimiz için çalışan arkadaşlarımızın haklarını arayan ve yılmadan mücadele eden arkadaşlarımıza sahip çıktık, onların işten atılarak bıraktıkları haklı mücadelemizi biz devam ettirdik. Mücadelemiz gittikçe gelişti bir çığ gibi

(Devamı Sayfa 15 de)

YAPI İŞÇİLERİNİN ÇİLESİ

Biz ÇORUM yapı emekçilerinin bir parçası ve yaşları 19 - 25 olan 500' aşkın inşaat boyacılarıyız.

Bugün sömürü hançerini ciğerlerimizde duyan emekçileriz. En küçüğümüz günde 400-500 TL. lık iş yaparken aldığı para 35 TL. sıdır. En fazla yevmiyemiz de 125 TL. sı

Bizi kim sömürüyor, inşaat sahipleri mi? Hayır. Bizi sayıları 15-20'yi geçmeyen, usta dediğimiz üç kâğıtci, vurguncu, aracı bezirgânlar sömürüyor. Sırtımızdan onbinler vuruyorlar. Sırtımızdan geçinen, kanımızı emen bu vurguncular, çoğu zaman bize insan muamelesi bile yapmıyorlar. Sabahın 7.30'da girdiğimiz işten hava karardıktan sonra, en erken 18.30'da çıkıyoruz.

Hiç ama hiç iş güvenliğimiz yok. Ne sigortamız ne de haftada bir gün de olsa tatilimiz var. Birimiz inşaattan düşsek, ölmesek sakat kalsak ve usta dediğimiz bu aracı - bezirgândan tazminat istesek, değil tazminat almak, yanında çalıştığımızı bile ispatlayamıyoruz.

Niye gücümüz yetmiyor bu 15-20 vurguncuya? Niye hala sömürülüyoruz ? Çünkü sınıf bilincimizi almamışız. Çünkü davamıza sahip çıkan yok.

Bize sınıf bilincini verecek olan aydınlarımız ise hala kendi aralarında sosyalist karaktere sığmayacak çatışmalara giriyorlar, çelişkiye düşüyorlar.

Halbuki nedir, biz sömürülen emekçilerin, aydınlardan istediğimiz ? Onlardan istediğimiz, bize sınıf bilincimizi vermeleri; Marksizm - Leninizmi öğretmeleridir. Biz ondan sonra kendi davamıza sahip çıkarız.

Ama maalesef bugün çoğu sapmalardan kaynaklanan bölünmeler devam ediyor. Ve bunun paralelinde biz emekçilerde sömürülmeya devam ediyoruz.

Bugün, sömürünün doruk noktasına ulaştığı bu ortamda aydın arkadaşlarımızdan tek isteğimiz, tek bir parti etrafında birleşip tek yumruk olmalarıdır. Onlar bunu ne kadar çabuk başarırlarsa biz de o kadar çabuk sınıf bilincimize erişeceğiz, saflarımızda yerimizi alacağız.

(Devamı Sayfa 15 de)

devrimci
derleniş

Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok.
Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
Yıllık Abone : 60 TL.
Dizgi, Baskı : Halkevleri Basımevi